

Årsbok

GÖTA

SEGEL SÄLLSKAP

1962

EGEN VERKSTAD - HUMANA PRISER

Moderna förlovningsringar

Armband - Berlocker

Ringar - Halsband - Collier

Omarbeten, beställningar
och reparationer

Förstklassiga arbeten i
guld och silver

10 % rabatt
för GSS:s medlemmar.

JUVELERARE J. SMIDT

Timmermansg. 35 - Stockholm - Telefon 40 62 79

G. S. S.

Årsbok

«Sjungande Färgbandlar'n»

HASSE GUSTAVSSON

»TONAR»

Sista Schlagern

all slag ytbehandlingsmaterial, även i år

Hasse har allt Du behöver för att din bil skall bli
mycket och snabbare!
(Red. om.)

BERGSUNDS FÄRGHANDEL

Långholmsgatan 12 - Tel. 68 78 50

Årsbok

Göta Segel Sällskap

1962

Verksamhetsberättelse för år 1961

Styrelsen för Göta Segel Sällskap får härmed avlämna följande verksamhetsberättelse för år 1961.

I sällskapet är 454 medlemmar inskrivna, därav 68 damer, 188 båtar har varit inregistrerade, därav 112 segelbåtar, 17 kanoter, 52 motorbåtar, 1 finnolle och 6 piggjollar.

Styrelsen har bestått av följande personer:

Ordf. Per Ollén, vice ordf. Lars Hansson, sekr. Valter Sjöstedt, kassör Torsten Jonsson, intendent för Jungfruholmarna Nils Gustavsson, hamnchef Roland Appelgren, varvschef på Långholmen Lennart Almqvist, varvschef på Gröndal Hans Larsson, klubbmästare Gunnar Esk, kanotchef Sven Söderlund och ledamot utan särskild funktion Sven Svensson.

Övriga funktionärer har varit:

Revisorer Birger Rydholm och Bertil Frisk, revisorssuppleant Erlend Engdahl, årsboksredaktörer Per Ollén och Ville Sandberg, mätningmän Åke Thorbjörnsson och Svante Hellhager.

Under året har 3 allmänna möten och 7 protokollförda styrelsesammanträden hållits. Sällskapet har under året inträtt i Riksidrottsförbundet.

Hamnar och varv ha varit fullt utnyttjade. På Långholmen har spelet reparerats och tak byggts över detsamma. Slipvagnen har byggts om och visar sig fungera bra. Curt Vikström har nedlagt mycket arbete på utarbetandet av olika ritningar till ny transportvagn. Kommittéerade har enats om det sista förslaget och vagnen kommer att byggas under sommaren. I samband med arbetet med slipvagnen vill styrelsen även framföra ett särskilt tack till Gösta Berndsson för hans medverkan.

Kostnadsförslag till ny mastkran av järn har infördrats. Avsikten är att bygga denna samtidigt med transportvagnen. På Gröndalsvarvet skall i första hand släprullen undersökas och taket repareras. På Jungfruholmarna har en del smärre underhållningsarbeten företagits, bl. a. ha oljefaten till badbryggan vid bastun utbytts, piggjollarna ha försatts med flytvästar och ordningsföreskrifter för jollarnas begagnande utfärdats.

En kurs i navigation har anordnats med 25 deltagare, som få tillfälle att avlägga prov för förarbevis. Vidare har en gymnastikgrupp varit verksam under vintern.

Beträffande såväl varven som holmarna har knappheten på kontanter gjort att en del arbeten och nyanskaffningar ej kunnat effektueras. Den på höstmötet föreslagna och godkända budgeten för 1962 ger oss emellertid större möjlighet att göra detta.

VARNING!

Antalet båt- och motorstölder har ökat katastrofalt. Du som tänker köpa båt eller motor måste i eget intresse förvissa dig om att det inte är tjuvgods som du köper. Kräv att säljaren bevisar sin äganderätt och att han legitimerar sig.

»Snabb affär och förmånligt pris» kan innebära att det är stöldgods som avyttras. Saknar motorn tillverkningsnummer — vänd dig till polisen.

Var lojal som båtägare och frestas inte av en god affär! Nästa gång är det kanske din båt som utbjudes.

Båtförsäkringsbolagen

Beträffande seglingar har sällskapet som vanligt varit medarrangör av Mälarregattan, där Conny Asp erövrade ett 1:a pris och flera andra Götaseglare gjorde fina insatser. Till Götas högtidssegling den 19—20 aug, hade 120 tävlande anmälts, vilket är rekord. Bland A:30:orna blev C. Asp åter etta och i folkbåtsklassen segrade Thorbjörn Jonsson med Kluck, i NL under 6 m. blev G. Möller etta och samma resultat fick Svante Hellhager bland M:25-orna. På främmande banor har Göta främst representerats av L. Hansson i M:22-klassen, som blev etta på Slandö och 2:a i Eskilstuna. Korvkör och paketsegling hade sammanslagits och blev en trevlig tillställning, även denna med rekordartad anslutning. Klubbmästare Gunnar Esk och hans stab hade det svettigt värre med att servera 135 personer, men allt gick elegant och i glädjens och gemytets tecken.

Vid mötena har det ordnats med förplägnad och film till medlemmarnas trevnad. Höstmötets 143 deltagare presenterades en budget som styrelsen fruktade skulle dra upp stora stridigheter, men ännu finns det förståndiga och framsynta människor och sällskapets ekonomiska ställning ser nu betydligt trevligare ut.

Genom lotterier har sällskapets energiska damer tillfört kassan åtskilliga hundralappar, en sak som vi är tacksamma för.

Styrelsen ber nu att till alla dem, som på olika sätt varit sällskapet till nytta, få framföra sitt tack och vi hoppas även på samma goda samarbete under 1962.

Stockholm den 17 januari 1962.

<i>Per Ollén</i>	<i>Valter Sjöstedt</i>	<i>Nils Gustavsson</i>
<i>Lennart Almqvist</i>	<i>Gunnar Esk</i>	<i>Sven Svensson</i>
<i>Lars Hansson</i>	<i>Torsten Jonsson</i>	<i>Roland Appelgren</i>
<i>Hans Larsson</i>		<i>Sven Söderlund</i>

EKONOMISK ÖVERSIKT ÅR 1961

INGÅENDE BALANS 1/1 1961

<i>Tillgångar:</i>		Diverse personer	91:—
Kassa	225: 05	Kapital	43.202: 20
Bank	127: 82	<u>Kronor</u>	<u>45.140: 55</u>
Postgiro	1.490: 48	<i>Skulder:</i>	
Jungfruholmarna	1:—	Checkräkningskredit	8.540: 55
Långholmsvarvet	1:—	Länkonto	14.000:—
Gründalsvarvet	1:—	Andelar	22.600:—
Inventarier	1:—	<u>Kronor</u>	<u>45.140: 55</u>

VINST- OCH FÖRLUST KONTO

<i>Kostnader:</i>		Pigg	385: 95
Jungfruh. omkostnader	829: 88	Övriga kostnader	207: 06
Hamnomskostn. Långh.	1.608: 17	Överskott	7.940: 62
Hamnomskostn. Gründ.	531: 25	<u>Kronor</u>	<u>26.461: 62</u>
Varvsomkostn. Långh.	1.692: 91	<i>Intäkter:</i>	
Slipvagnen	1.548:—	Äravgifter	5.155:—
Varvsomkostn. Gründ.	922: 15	Båtavgifter	855:—
Kappseglingar	462: 65	Hamnavg. Långholmen	4.225:—
Målarregattan	564: 39	Hamnavg. Gründal	210:—
GSS-nytt & årsboken	950: 17	Skåpavgifter	190:—
Utgiftsräntor	1.214: 68	Varvsavg. Långholmen	5.330:—
Skatter	330: 44	Varvsavg. Gründal	6.741: 50
Arvoden	1.952:—	Inreg.avgifter	1.629:—
Sammanträden	312: 50	Gåvor	52: 15
Porto	323: 75	Donerade andelar	850:—
El. avg. Långholmen	187: 50	Intäktsräntor	40: 22
El. avg. Gründal	990: 40	Fester, samkväm, utfl.	169: 75
Tel. avg. Långholmen	226: 90	El. avg. Långholmen	480:—
Tel. avg. Gründal	199: 70	El. avg. Gründal	408:—
Försäkringar	624:—	Klubbmärken	114:—
Uppvaktningar	366: 75	Nycklar	4:—
Standertar	1.599: 80	<u>Kronor</u>	<u>26.461: 62</u>
Avg. till föreningar och sammanslutningar	490:—		

UTGÅENDE BALANS 31/12 1961

<i>Tillgångar:</i>		<i>Skulder:</i>	
Kassa	9: 11	Checkräkningskredit ..	2.434: 91
Bank	56: 04	Andelar	21.700: —
Postgiro	804: 18	Lån	12.000: —
Jungfruholmarna	1: —		
Långholmsvarvet	1: —		
Gröndalsvarvet	1: —		
Inventarier	1: —		
Kapital	35.261: 50		
	<u>Kronor 36.134: 91</u>		<u>Kronor 36.134: 91</u>

Stockholms den 6 februari 1962.

GÖTA SEGEL SÄLLSKAP

Torsten Jonsson

Firma
FAGER & NORDQVIST

modellsnickeriverkstad

RENSTJÄRNASGATAN 12

TELEFONER

43 24 83 — 44 45 60

STYRELSE:

Ordförande: Per Öllén, Svärflängsgatan 29, Johannesbov.

Tel. 19 47 74, arb. 44 03 00

V. ordförande: Lars Hansson, Hägerstensvägen 149, 2 tr. ö. g., Hägersten.

Tel. 18 67 93,

Sekreterare: Valter Sjöstedt, Hägerstensvägen 165 3 tr., Hägersten.

Tel. 19 71 56, arb. 24 00 00/395

Kassör: Torsten Jonsson, Torabygatan 32 n. b., Farsta.

Tel. 64 12 02, arb. 52 00 10

Intendent på Jungfruholmarna: Nils Gustavsson, Heleneborgsgatan 8 B,

Stockholm Sv. Tel. 69 11 29

Varvschef Långholmen: Lennart Almqvist, Vapengatan 15, Hägersten.

Tel. 45 78 08

Varvschef Gröndal: Hans Larsson, Lövhulmsvägen 46, Stockholm Sv.

Tel. 45 96 96

Hannechef: Roland Appelgren, Hövdingegatan 23 A, Hägersten.

Klubbutställare: Gunnar Esk, Lindvallaplan 8 2 tr., Stockholm Sv.

Tel. 68 50 33

Kanotchef: K. Å. Emilsson, Pilsundsgatan 1 B, Stockholm Sv.

Ledamot: Sven Svensson, Runa Vägen 25, Bromma. Tel. 25 14 63

REVISORER:

Birger Rydholm, Grindagatan 33, Stockholm Sö. Tel. 23 36 45

Bertil Friek, Vindragarvägen 4, Stockholm Sv. Tel. 68 39 91

arb. 82 03 00/108

REVISORSSUPPLEANT:

Erlend Engdahl, Tovastgatan 30, 1 tr., Stockholm Sö. Tel. 41 35 51

ÅRSBOKSREDAKTÖRER:

Ville Sandberg, Bergsundsgatan 11, Stockholm. Tel. 68 45 12

Gunnar Pålberg, Robert Almströmsgatan 6, Stockholm Va. Tel. 34 36 68

MÄTNINGSMÄN:

Ake Thorbjörnsson, Pilgrimsvägen 54 B, Hägersten. Tel. 45 98 54

Svante Hellhager, Smedhucksgatan 5, Stockholm Ö. Tel. 63 24 40

GÖTA SEGEL SÄLLSKAP

Adress: Box 9022, Stockholm Sv. Postgirokonton 28 48 48

Varv Långholmen: Tel. 68 40 24 - Varv Gröndal: Tel. 45 20 81

AVGIFTER 1962

Inträdes- o. inreg.avg. för senior 1:a gången	50:—
Inträdes- o. inreg.avg. för junior 1:a gången	10:—
Inreg.avg. 2:a och följande gånger senior	5:—
Inreg.avg. 2:a och följande gånger junior	2:—
Årsavgift	25:—
Årsavgift damer och junior	10:—
Varvshyra Långholmen per m ²	4:—
Varvshyra Gröndal per m ²	7:—
El.avg. varven	6:—
El.avg. varven junior	3:—
Båtag. årlig	4:—
Båtag. årlig junior	2:—
Extra båtag. för båtar som ligger på varven	
Senior	45:—
Junior	20:—
Pensionär	—:—
Skåp i mån av tillgång	5:—
Hamnavg. senior	35:—
Hamnavg. junior	25:—
Kappseglingsavg. för båt	10:—
Kappseglingsavg. för kanot	5:—
Hyra för husen på Jungfrun lörd—sönd.	5:—
Hyra för husen på Jungfrun per vecka	25:—
Sliptagning för kappsegling	fri
All övrig sliptagning	3:—
Båt som ligger uppe över en vecka betalar halv varvshyra	
Arvoden för mätning per gång	5:—

Boj, som ej upptagits före den 10 nov. upptages av hamnchefen för en kostnad av 50:— kr., varav 35:— kr. tillfaller sällskapet. (Ordningsreglerna § 14.)

För förfallna och enligt stadgarna § 5 mom. 1 tidsbundna avg. betalas 10 % straffavg. enligt mötesbeslut den 11/4 1957.

Kanotsektionen satsar för fullt inför nästa säsong

Vi »killar» i kanotsektionen vet att vi måste hålla oss i verkligt god kondition inför sommarens duster inom vårt gebit. Därför gick vi redan omedelbart efter sista seglatsen 1961 in för verklig hårdträning, vilket vi här nedan vill deklarerera:

Första etappen blev orientering:

Redan den 17 okt. 1961, innan alla »lådorna» voro konserverade för vintern ägde Mälardalens kanotsektions orientering, kallad »Snusdosan» rum.

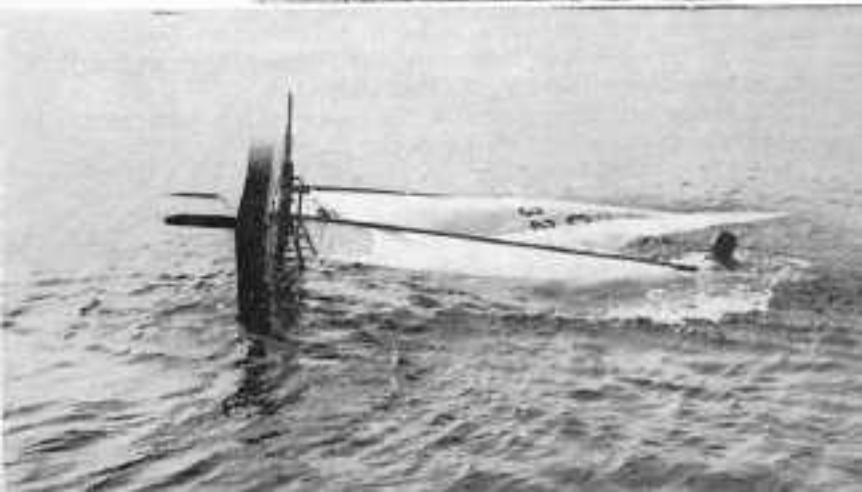
Vädret var vidrigt — det värsta ruskvädret i höst —, men det berörde inte de 33 (trettio-tre) småbåtsägarna så särdeles.

Tävlingen om »Snusdosan» är en lagtävling för 3-manna-lag. Göta ställde upp med följande mannar: K. Å. Emilson, Bernt Granqvist, Åke Nyström, Lars Hagberg, Bo Isaksson och »Rullis» Hansson.

Vi i Göta gick in för fullt för att nå bästa möjliga resultat i denna för oss rätt främmande gren. Torsdagen före tävlingen hade vi en kartläsningskurs och genomgång av kompassens användning, vilket nog var mycket behövt. Trion Åke Nyström, Lars Hagberg och K. Å. Emilson belade dock 2:a platsen i lag.

Den individuella prislistan fick följande lydelse:

1. Sture Storek, ÅBS
2. Lars Nilsson, SSK
3. I. Palén, FKI
5. Åke Nyström, Göta SS
6. Lars Hagberg, Göta SS
7. K. Å. Emilson, Göta SS

Hockey-Bockey:

Efter hård gymnastik hela hösten, gav vi oss i kast med rubr. idrottsgren, — en kombination av ishockey och bandy.

Vi spelade två hårda matcher mot Mälardjårdens Kanotsällskap. Båda matcherna spelades på Tanto-Lundens isbana, och de blevo mycket jämna.

Första mötet ägde rum den 25 jan. Matchen började mycket bra för Göta, som i halvtid ledde med hela 4—1. Men i andra halvlek kom Mälardjorden starkt igen och hade snart segat sig upp till 5—5. Vi i Göta repade oss dock efter chocken och efter ett ganska överlägset spel med tyvärr många missade s. k. målchanser kunde vi lämna planen som segrare med 7—6. Laget bestod av: målvakt Åke Nyström, backar K. Å. Emilson, Leif Engblom, forwards Lars Hagberg, Per Bergström, Jan Olofsson, avbytare Karl Holwander och Hans Björkman.

Andra matchen gick av stapeln den 1 mars. Den fördes redan från första minuten i ett hårt tempo, men vi i Göta kunde i halvlek notera en ledning med 4—3. Nu gällde det, vilket lag, som kunde uppvisa den bästa konditionen. Ett tag ledde Mälardjorden med 7—6, men tack vare vår hejarklack, ledit av Roland Appelgren, eggades vi upp så att vi vid full tid stod som segrare med 8—7. I detta sammanhang bör en eloge särskilt ges till vår målvakt Gunnar Esk, som gjorde en praktmatch. Bästa målsytt var Karl Holwander som sammanlagt i båda matcherna gjorde hela 10 mål. Götas lag i denna match bestod av: målvakt G. Esk, backar K. Å. Emilson och Leif Engblom, forwards Karl Holwander, Jan Olofsson, Lennart Esk, avbytare Lars Hagberg och Bernt Söderlund.

Innan isen försvinner skall Göta kanotsektion även möta Ängby kanotsektion i Hockey-Bockey.

Som synes av ovanstående referat av våra förberedelser inför tävlingssäsongen 1962 — äro vi väl medvetna om att den fysiska träningen måste under mellantiden bedrivas på hårdast möjliga sätt. Vi skola vara såväl fysiskt som psykiskt väl

beredda att göra det bästa möjliga för att utnyttja våra s. k. »lådor», så att spåren därav nästa år kan utläsas i då utgivna prislistor.

K. Å. Emilson

P. S.

Sedan detta nedskrivits har de nya »Kappseglingsreglerna» på vår beställning anlant. Med anledning därav, gå vi nu in för att diskutera start- och rundningsteknik samt tävlingsreglerna i allmänhet. Detta kommer att ske på veckomöten tills isen går upp.

D. S.

Anlita vår riggarverkstad

Vi utföra handsplits även å 19-tr. wire, fastpressning av rostfria ändstycken s.k. »Safe Look» samt taluritpressning.

Benn's Ind. & Skeppsmaterial,

Brännkyrkagatan 117 - Sthlm.

Tel. 68 68 43, 68 68 53

Vindfattig Mälarregatta på Björkfjärden

Arrangörerna av Mälarregattan hade lite otur med vinden i seglingarna lördagen den 10 och söndagen den 11 juni på Södra Björkfjärden. Av utlysta tre seglingar kunde endast två godkännas för vandringspriserna, vilka emellertid ändå delades ut. Men de som i alla fall tappert kämpade igenom den tredje kommer ändå inte att bli lottlösa. Arrangörerna beslutade helt flöat, att de som genomförde seglingen kommer att erhålla priser vid senare tillfälle.

På lördagen, då man hade två seglingar, lekte vinden karusell och snodde praktiskt taget kompassen runt. Att tala om chans är ett lamt uttryck för vad som hände. Synd då arrangörerna lagt ned mycken möda på att ordna perfekta arrangemang.

På söndagen var det inte bättre ställt med vinden.

Trots de oturliga väderlek-förhållandena märktes ingen misstämning bland de ca 170 deltagande roresmännen från de 21 sällskapen. Och fjärran vore väl sådana tankar vid anblicken av det dignande prisbordet. Det upptog inte mindre än 45 vandringspriser och massor av poängpris.

Deltagandet i de skilda klasserna fördelade sig sålunda: 5.5:or 3st., 30 kvm skärgårdskryssare (1925) 2 st., NL 6.0 och därnöver 5 st., NL under 6.0 4 st., M 30:or 12 st., starbåtar 11 st., M 25:or 4 st., B-22:or 2 st., A 22:or 2 st., M 22:or 9 st., 5:or 3 st., drakar 3 st., folkbåtar 15 st., neptankryssare 9 st., Finn-jollar 32 st., IC-kanoter 7 st., C-kanoter 19 st., E-kanoter 16 st., Stjärnbåtar 3 st., Piggat 6 st., och GKSS-ekor 4 st.

I 5.5-metersklassen noterade Anders Rinman med Ynga (ex. Rush VI) vinst över Talatta och Murina med segrar i två giltiga seglingar. För samma fina placeringar bokade sig Hjalte Karlsson med sin M 30:a Jolly, på vilken Lasse Thölen seglade gäst. Sune Carlsson tog med Mari segern i starbåtsklassen före Egir, och fantastisk säkre uppsolasseglören Sten Bertze med Ci-Ci pokalerna i folkbåtsklassen. Ole Westerberg gjorde i Friendship gott motstånd och blev tvåa före Stens bror Svante med Mikola.

Yngve Carlsten, som börjar gå från klarhet till klarhet i Finn vann före Ann, Börje Sjöll och Zackarin, Lars Nilsson. Sture Stark, smått legendarisk gäst på Lasse Thörns 5.5:or, placerade sig fyra med sin Finna-finn. Unge Björn »Ribbens Ribbhagen» blev sju.

Kanotsegrare: Phuatta-Phu i IC, Petronella i C- och Chatrine i E-klasserna.

Inga-Lill Föhrnl visade goda unlag i stjärnbåtklassen med seger som resultat och detsamma kan sägas om Torsti Hultman i Piggan Miss-Pigg och Johan Lindahl i GKSS-ekan Doeka, vilka bägge klasser seglade en mindre bana i närheten av SSS högborg Rasta.

Seglingsnämnden under ledning av SSS-ordföranden Torsten Gustafsson och bestående av Sten Carlsson, Birger Rydholm, P. O. Bergström och fenomenalt skicklige protokoll-firaren Helge Mattsson skilde sig med all beder från sina på grund av den relativa vindfrånvaron svårhemästrade uppgifter.

Resultat (placeringarna inom parentes):

5.5:or L. Yoga, Anders Rinman, KSSS (1, 1); 2. Talatta, K. Ribbhagen, SSS (3, 2).

30 kvn skärgårtskryssare: 1. Lill-Singva, Conny Asp, GSS (1, 1); 2. Vega II, Harry Persson, ESK (2, 2).

NL 6.0 och däröver: 1. Vinny, Sivert Nilsson, SBK (1, 1); 2. Komet, Sven Holmsten, SSK (3, 2).

NL under 6.0: 1. Monique, J. Söderberg, SSS (1, 1); 2. Sekvens, G. Andersson, GSS (2, 2).

M 30:or: 1. Jolly, Hjalmar Karlsson, SSS (1, 1); 2. Fyrklöver, Per Ollén, GSS (2, 4); 3. Krulax, O. Claesson, SSV (5, 2); 4. Dotrit V, E. Bruske, KSSS (8, 3).

Starbåtar: 1. Mari, Suse Carlsson, SSS (1, 2); 2. Egir, Jan Andersson, SSS (2, 4); 3. Rubin, Lars Stensik, VSS (3, 5); 4. Vågspel, Börje Larsson, VSS (6, 3).

M 25:or: 1. Graciell, Anders Norman, SSK (3, 1); 2. Gilcka, Ingvar Rylvik, SSK (2, 2).

B 22:or: 1. Li-Li, Carl-Olof Fjällbäck, ÅBS (1, 1).

A 22:or: 1. Naivo, Carl Nilsson, SSK (1, 1).

M 22:or: 1. Colibri, Lennart Ohlson, ÅBS (1, 1); 2. Minnans, Åke Holmberg, SSV (2, 4); 3. Alvan, Stig Blomquist, SSG (3, 6).

5:00: 1. Carita, Evert Andersén, GSS (1, 1).

Drakar: 1. Kristina, B. K. Nordberg, SSS (2, 1).

Folkbåtar: 1. Ci-Ci, Sten Bertze, USS (1, 2); 2. Friendship, Ole Westberg, KSSS (3, 1); 3. Mikola, Svante Bertze, USS (2, 3); 4. Jo-Jo VI, Tom Nyström, SSS (4, 4); 5. Bålja, Lennart Pettersson, SSK (5, 6).

Neptunskryssare: 1. Sandy, Lars Sandberg, USS (3, 1); 2. Kajsa, Sven Larsson, ÅSS (2, 3); 3. Yrhättan, Assur Tell, ÅSS (1, 5).

Finnjollar: 1. Swix, Yngve Carlston, SSS (1, 3); 2. Ann, Börje Säll, SSK (3, 2); 3. Zackarin, Lars Nilsson, SSK (6, 1); 4. Fina-fina, Sture Sterk, ABS (2, 6); 5. Sonette, Leif Wahlberg, MKS (5, 5); 6. Urakajjo, Iugvar Brodin, SSK (4, 7); 7. Ribban, Björn Ribbbagon, SSS (8, 9); 8. Hejsan, Olof Lædstrand, HKK, (10, 12); 9. Woggie, Rolf Bahrtun, SSS (13, 10); 10. Vitesso, Erlend Ljungström, SSK (11, 15); 10. Bonito, Carl-Johan Hamrin, SSS (9, 17); 10. Finnish, Olle Gustafsson, Str. SS (7, 19); 13. Ri-Fi-Finn, Bertil Stenberg, SSS (16, 13); 14. Fä-Se, Bo Löfstaf, SSK (14, 10); 15. Final, Arved Gruenewaldt, SSS (utg. 4).

IC-kanoter: 1. Phnatta-Phu, L. Niklasson, FKI (1, 1).

C-kanoter: 1. Petronella, Rolf Eriksson, MKS (1, 1); 2. Bröd, Robert Mathson, MKS (3, 3); 3. Drive House, G. Svensson, MKS (6, 6); 4. Vino-Vino, Berndt Magnusson, SBK (8, 4); 5. Stilla flyter Don, Curt Löwenhamm, FKI (5, 9); 6. Svädesiskan, T. Pettersson, MKS (10, 8); 7. Piek-Niek, L. Ek, MKS (13, 7); 8. Tjosan, John Granberg, FKI (19, 2); 8) Uleua, Lars Norinder, FKI (2, 19).

E-kanoter: 1. Chastine, O. Eklund, ABS (2, 3); 2. Sinus, S. Hjort, ABS (6, 1); 3. Haljan, Benny Nilsson, SBK (4, 4); 4. Queen Mary, S. Bergman, MKS (3, 5); 5. Sjörik, A. Rosengren, ABS (7, 2).

Stjärnbåtar: 1. My Fair Lady, Inga-Lill Fehal, SSS (1, 3).

Piggjollar: 1. Miss-Pigg, Tommi Hultman, SSK (2, 1); 2. Miss Fidin, Lars Sandström, SSK (1, 2); 3. Kalle Anka, Yngve Raab, SSK (3, 4); Lotta, Carl-Göran Lindgron, SSK (6, 6).

GKSS-ektor: 1. Doeka, Johan Lindahl, SSS (1).

Ur »Till Rotta

GSS:s Högtidssegling

Till GSS:s högtidssegling den 19—20 augusti hade 120 tävlande anmält, vilket är rekord för sällskapet. Seglingarna gynnades av frisk, emellanåt hård byig vind.

På lördagen seglades »Pigga». Av de 13 startande hade den glade kämpen Ola Näslund, MKS, otur att tippa innan han hann passera startlinjen. I den hyiga vinden kantrade ytterligare 3 ekipage, men 9 stycken genomförde den krävande seglingen. Här inträffade det egendomliga, att både ettan och tvåan hette Tommy Haltman, ettan från SSK och tvåan från GSS.

Söndagen bjöd på fint väder men i de härta byarna inträffade en del haverier. Bland M-30:orna ledde Krulax, SS Vega, men sködade sturen och måste bryta. Populär vinnare blev här Björnas Malmqvist, SSK. I »Finn» blev det en spännande uppgörelse där Carlsten, SSS, segrade före B. Säll, SSK. Resultat:

M-30:or

1. Vindlek, B. Malmqvist, SSK
2. Happy II, G. Esk, GSS
3. Karat, E. Filipsson, SSK

NL u. 6 m.

1. Ariadne, G. Müller, GSS
2. Šekvens, G. Andersson, GSS

NL ö. 6 m.

1. Vinny, B. Nilsson, SBK

M-25:or

1. Raffi, S. Hellhager, GSS
2. Natasha, G. Keijser, GSS

A-30:or

1. Lill-Singva, C. Asp, GSS

B-22:or

1. Sabana, N. Janholt, GSS

A-22:or

1. Junna, G. Hedlund, SBK

Int. 5:or

1. Chantal, P. Arbin, GSS

M-22:or

1. Minsann, A. Holmberg, SS Vega
2. Susanette, L. Hansson, GSS
3. Balett, L. Grassell, ABS

Folkbåtar

1. Klack, T. Johnson, GSS
2. Daggstjärn, S. Lerdstrand, BSS
3. Sollris, K. Persson, GSS
4. Zaca, B. Ryrfeldt, GSS

Ekamoter

1. Kräka, S. Bergman, MKS
2. Charrine, O. Eklund, ABS
3. Logar, L. Söder, SBK
4. Susanette, Bergqvist, SBK
5. Epsilon, L. Wikström, SBK
6. Mikaola, N. Vising, VSS

Pigg

1. Pigg nr 99, Tommy Hultman, SSK
2. Pigg nr 132, Tommy Hultman, GSS
3. Pigg nr 150, Leif Ahlqvist, VSS

Ekamoter

1. Gräkräka, T. Pettersson, MKS
2. Go-Go, U. Saad, SBK
3. Älkräka, G. Svensson, MKS
4. Skräcken, P. Svensson, SBK
5. Blåbär o. Mjäll, A. Amur, SSK
6. Mandelkräka, B. Mathson, MKS

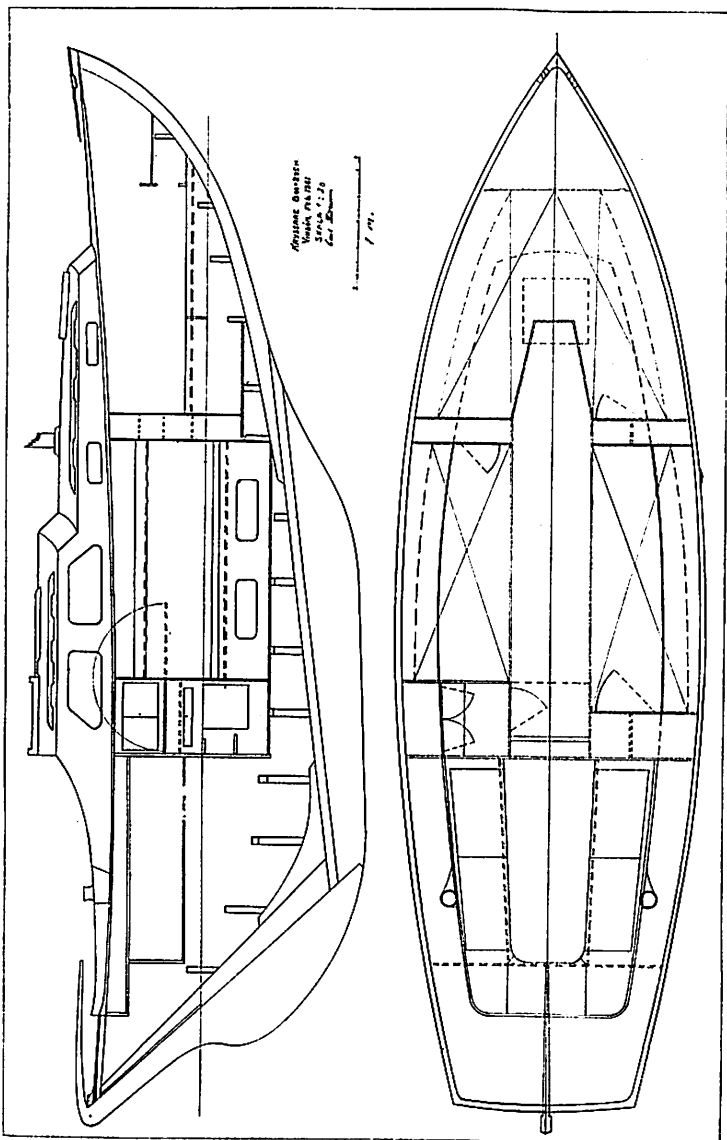
Med hälsningar!

Valter Sjöstedt

Proviantera hos
Bergsunds Livsmedel
Bergsundsgatan 24 - Tel. 68 48 93

*Förstklassiga kött - och
charkuterivaror. Fullständig sortering
av konserver*

Andras båtar

Båtbeståndet i Göta SS förnyas oupphörligen och vi kunna skryta med att ha en av de snyggaste eskadrarna i Stockholm. Laurin-kostern har ju varit den båttyp som varit mest aktuell de sista åren då det gällt nybyggen. Till dags dato ha följande levererats: H. 6, S. 46 Strix, Sven Jacobsson, H. 6, S 47 Diana, Lennart Frisk, H 6, S. 48 Mabela, Bertil Frisk, H. 6, S. 50 Borita, Bo Fagerström, H. 6, S. 52 Kryss, Curt Wikström samt H. 6, S. 54 Larella, Hans Lindwall, H. 6, S. 51 Za-Za, ägare Nils Kling, väntas levererad till sommaren 1962.

Hos Bröd. Granlund, Ädelfors, bygger Olle Palmquist en midgethavskryssare i plywood, ritad av Per Brohäll.

Hos Carl Andersson, Sundsandvik, Orust, har Ville Sandberg beställt en 28 m² kustkryssare av förstorað folkbåtstyp, vilken även levereras till sommaren. (Se bif. ritn.)

Inträdesansökan föreligger från herr Tore Lundwall, som f. n. bygger färdig en av Knud Reimers havskryssare av plast.

Firma Båttillbehör

Flemminggatan 10 - Stockholm K.

Telefon 53 53 45

(Separators bus)

*Vi erbjuda allt för båten från kölén till
masttoppen*

MED KVALITET · PRISBILIGHET · SERVICE

Några minnen från vår tillvaro

1920

»Du som är en gammal 'Götagrabb' kan gärna skriva några rader från vår 25-åriga tillvaro, så få vi några gamla minnen i vår årsbok.» Så talade vännen Rydholm, och jag svarade som bondpojken, då han blev tillfrågad, om han kunde äta upp 50 pannkakor: »Ja ska bjuda tes. Sjön och båtar har alltid varit min förtjusning, och än i dag är det vackraste jag kan få se en båt som seglar, en häst som stegrar, och en vacker flicka som dansar. I början av sällskapets tillvaro var utgångspunkten för alla våra utfärder alltid Läljeholmsbron, där de flesta också hade sina båtar förtöjda. Ni minns väl den gamla bron, som flöt på vattnet och var både lämplig och bra för seglare att ha sitt tillhåll vid. Det var alltid ett nöje för befolkningen vid Hornstall att titta på, då Götarna gav sig iväg i större eller mindre flockar varje söndagsmorgon, ty emellan de egentliga kappseglingarna hade vi s. k. gemensamma seglingar enbart för nöjet, men med ett bestämt mål för färden och en bestämd avgångstid.

Sakta glida vimpelprydda båtar
utåt Mälaren en morgon skön,
rustomkring där hörs klaverets låtar,
Götarna skall ut till Fogelön.

Till dessa seglingar skramlade vi alltid 50 öre per man till förtäring, glas höll sällskapet, det fanns bland våra inventarier.

Bland kappseglingar var den s. k. distansseglingen den mest krävande och tröttnande men på samma gång den intressantaste. Banan var från Läljeholmsviken runt Esthruödet och hem igen. Priset var endast en stor pokal, som naturligtvis togs av den, som seglade banan på kortaste tiden och utan någon anmärkning och det var stor spänning bland åskådarna vid hemkomsten, i synnerhet om det var motvind, så att man måste kryssa Läljeholmsviken uppför och fram till målet. Startsignal vid tävlingarna var först med en drillpipa, sedan med revolver och nu med ka-

nonskott. Men det var inte alls säkert, att alla gåro sig frög vid den överenskomna signalen, helst om det var mojt. En omtänksam grabb såg ett litet moln segla upp vid horisonten, och han sa som så: avi vänta på den där, han har en körare med sig. På det sättet fick peidomarne nöja sig med att ta tid för varje båt särskilt; sen infördes den s. k. slyggande startens, som gjorde, att alla båtär måste ge sig iväg på en gång. Sommarbögidsdagen firades vanligen med en lustresa till Slagsta eller Kolvuddsholmarna, innan vi fingo vårt nuvarande sommarresidens. Alla till tävling anmälda båtär skulle ligga klara till bogsering på bestämd tid såvül bort som hem; det ansågs för slarvigt att bli upplockad på vägen. Hemfärden var lika *lyxande* förr som nu, fast vi sparade vårt fyrverkeri, tills vi kommo nära hem igen, då blev hela luften som ett eld-hav! ja båtarna med ibland, för det hände mer än en gång med det så omsorgsfullt storda fyrverkeriet, att hela klabbet tog eld på en gång. Då harrades värre från stränderna, ty det såg naturligtvis grannt ut, men umbörd var man nästan färdig att hopa i »spats. Som jag tar de här minnena mera från den humoristiska sidan, kommer jag ej att tala så mycket om de nybyggnader av båtär, som förekommit, och den nuvarande generationen i GSS bekymrar sig väl heller inte mycket om, hur de gamla båtarna sågo ut. Men det byggdes t. o. m. av en kvarterman på ett vary en båt, som måste ha en minnesruna. Den skulle bli en fin båt, en god seglare och bra sjöbåt, men han blev ingendera delen. Han måste ha en mycket stor »grühallings inombords för att kunna stå i skapligt väder och i en årsrevy hette det om honom;

Liksom en svan i makadam
den stolta »Goldens» seglar fram,
och något grund ej honom står
ty grundet har han — innanför.

Som hevis på hur rent pojkaaktiga tävlingar vi kunde ha ibland, beroende i första hand på styrelsens uppfinningsförmåga, kan jag omnämna, att vi en gång seglade om en butelj cognac (eller eau de vie som det nu heter), men det var ingen vanlig butelj minsann! Vi hade köpt en skylt-butelj hos Vahlströms, stor som en liten pojke. Den rymde väl en 8—10

liter, blev pyntad i vinhandeln med etiketter och grannlåter av alla slag som en brud, och roddes så ut till *Fläsket* och planterades på en sten vid sjöstranden, lätt åtkomlig för seglare. Sedan kommo vi alla seglare *dräsande* från Läljeholmsbron och den första, som kom till *Fläsket*, blev ägare av densamma. Den togs av »Svalans» ägare John Karlsson; innehållet länsades naturligtvis samvetsgrannt på platsen. Då man som undertecknad varit med från sällskapets början, horde man väl kunna plocka fram — ur minnets protokoller — en hel massa episoder från vår tillvaro, men jag vill ej taga för stort utrymme i anspråk. Det är ju i sommar 25 år sedan sällskapet bildades, och den först tillsatta s. k. interimestyrelsen, 3 personer, konstituerade sig sålunda: ordf. C. A. Söderberg, kassör G. F. Pettersson (Prümpelle) och sekret. Konrad Lundin. Vårt första möte hölls på caféet »Flaggens» och där beslöts, att vi manngrannt skulle samlas på *Fläsket* påföljande söndag, för naturligtvis skulle vi genast anordna en kappsegling, och den lilla holmen blev sedan för en lång tid Götarnas samlingsplats.

Ja det är många år som gått till ända
 Se'n våran första strid på »böljans ocean»
 men jag — och fler med mej, kan er en hälsning sända
 ifrån den allra första reglarva'n.

På *Fläsket* hade vi som sagt vårt första möte
 tillsammans med en 25:a punsch
 och där, därute i naturens sköte
 där prata vi, där skåla vi och drö *lanch*.

Sen segla vi och våra krafter pröva
 och hūtarna i *klasser* soggrannat deltas opp.
 Att hissa spinnakeru med fart vi särskilt öva
 och sträclcte vår amerikanska topp.

Och när vi vände genom rind — vad oro då!
 det smällde och det slog i klutar alla,
 att *bräcka klyvern*, det fick gästen passa på,
 man drog en suck av lättnad, när hon börja falla.

Till alla dem, som numera ej deltaga i våra seglingar, kan jag ej undgå att i denna vår årsbok sända en hälsning från den tid som varit, då de med liv och lust deltago i våra tävlingar t. ex.: Lundins *Vera*, Starkarnes *Freja*, B. Karlssons *Tben*, Alb. Nilssons *Argo*, Gunnar Erikssons *Elleri* och många flora. Självt sitter jag nu och styr i en motorbåt och får likt de gamla kuskarna glädja mig åt smällen. Men liland, när jag kommer ut på en större fjärd och det kommer en mörk körare, så lovar jag upp och sätter näsan i vädret och tänker: »det var tusan vad hon gör högt i vinden. »Jesse, titta så du styr!» skriker gumman min, och jag faller pladask tillbaka på kursen igen. Det kommer något fuktigt i ögonen, men det är bara utav *runksängen* i båten, och jag gnolar i alla fall på den gamla Götaväsans slutor: Leve Götarna! kilevippombom, ja leve den som riggeriggeragg, som riggeriggeragg, som kommer först.

C. A. S.

1925

Då sällskapet medlemmar får vår Årsbok 1925 i sina händer, ha vi inträtt i vårt 30:e år! Det är ju en ganska respektabel ålder, och det bästa är, utan avmattning eller försläppning, utan med ständigt stigande intresse och energi har Sällskapet framdrivits till förut oanad höjd. Jag kan ej underlåta att tänka på hur ansprökslöst vårt sällskap började, men hur livade vi i alla fall voro för själva saken att få kappseglingar i gång. Vi voro ju fattiga pojkar, och jag hade sänär sagt utan huvuden eller tanke på att det skulle komma att kosta pengar. Vi skulle ju ha vimplar och mössmärken, och naturligtvis en hel del nya grejor till båten, men hur det var så övervanns alla svårigheter i den vägen. Namnet »Göta Segelsällskap» kom vi snart överens om, då »Svearnes» funnos förut, men våra initialer i vimpeln lände till lite gruff med Grönviks segelsällskap, som ville ha oss att ändra namn, men det gick inte alls, men sedermera ändrade vi formen på vimpeln, den var förut spetsig, som vanligtvis användes. Grönvikarne blev visst sedermera SSS. Våra mössmärken voro till att börja med förvillande lika Kungl. flottans märken, och en tid hade vi ett stort runt ett, så det såg ut som om vi tillhört Stockholms stads renhållningsverk, men nu ha vi ju ett

riktigt förstklassigt märke. Det kom snart ynglingar i Sällskapet som såg lite mera i stort och jobbade villigt och oförtruet för sällskapets bästa, och bland dem som tjänstgjort som »funktionärer» inom sällskapet under denna 30-årsperiod må nämnas bröderna Gunnar och Rodolf Flodin. Deras första båt hette Exanta, en riktigt bussig finnbåt, som de väl trimmade till segling. Jag hade den äran att vara med dem en gång upp till en kappsegling som *Luovtsklamp*, det blåste hårt och naturligtvis mot, så vi fick ligga på kryss och varenda våg slog mig i ryggen, så snart nog var jag genomströmd från topp till botten.

— Vänd, su' jag! å ta in rev, annars dränker ni mej! Och märkvärdigt nog så vände de.

Men Exanta dugde inte länge, utan de byggde sig en verkligt stilig båt, en 30 kv.m. kappseglare Laila.

För varje sommar blev det nya båtår, och de gamla försvann allt mer och mer. En av de äldsta av gamla typens båtår är »Borgilas», som ännu finnes kvar.

Med G. Flodin som ordf. och R. Flodin som kassör började sällskapet på och bli med sin tid. Då började vi med vår första lottbåt, då hyrdes platsen för varvet som iordningställdes för sitt ändamål. Det var en trängande och absolut nödvändig sak att få en bestämd upplagsplats för båtarna till vintern. Det gick troligt till förut, när man skulle hala upp sina båtår på hösten. Vi kom naturligtvis överens om att vi skulle kosta på en *liter* på sin båt förståa, och då var det naturligtvis förmånligast att få upp sin båt bland de första, för till sist blev det så och så med krafterna — man skrek nog och höjta, men resultatet blev minimalt. Nu lyftas ju båtarna ur sitt element med smak och kläm tack vare vår bussiga kran. Vid uppsättningen av den kranen höll vår dåvarande sekreterare och mångårige prisdomare, bedersledamoten herr Aug. Hansson, på att bli ihjälslagen. Under arbetet, i vilket Hansson med liv och lust deltog, nedföll nämligen den stora hissarmen och krossade fullständigt hans ena knä, men han fick det fint ihjölappat efter flera månaders vistelse på Maria sjukhus, så nu kan »Marens» dansa Boston igen; han var orycket fin på det förut. Vinterupplagsplatsen anskaffades 1913 och Jungfruholmarna förhyrdes 1915, och det är de vackraste minnesmärkena från de gångna åren och vittnar om stor energi hos våra styrelsemedlemmar. Sällskapet är att gratulera som nu

vid sina 30 år har allt så bra ordnat, och alla som hjälpt till äro värda ett hjärtligt tack! och ett särskilt omnämmande, men det skulle ta allt för mycket plats i denna årsbok.

Vårt klubbhus är ju också med sin praktiska och fina möblering till glädje och fröjd för sällskapet. Den stora öppna spiseln är uppsatt av G. Wilhelmsson och till densamma åtgick ett par tusen tegel, som afhämtades från Kungshatts tegelbruk. Det rökte in till en början, men vi placera en spansk flaga på skorstenskansten, så nu är det fint drag. Det var vår förra ordf. Blomkvists första jobb inom sällskapet, han kallade det själv i årsboken för — sin entré. Så ha vi dansbanan, en senare tillställning, som föresten var mycket bråk om på ett par möter innan den till sist kom till stånd — där dansas jazz. Vi hade förr i Götarna en rolig dans som hette »Den finska dallettens», en dans som man vanligen började med när alla voro vid ett *glatt* humör, för vi tänkte alltid som Ellen Key — man är ej glad för att man dansar, man dansar för att man är glad. Dansen var mycket enkel: man höll var-

GASOL

— *drömbränslet* — finns hos *Primus*

GÖTGATAN 75 — Auktoriserad återförsäljare

Primus Gasol Sportkök 120:—

Primus Gasolbilsampa 41:50

*Vi är också Klubbmedlemmaras
bästa inköpskälla för alla slags övriga hushållsgräjer!*

Wolf o. Black o. Deckers Slipmaskiner

Primus Petterssons Järnhandel

Götgatan 77 — STOCKHOLM — Tel. 40 19 18, 43 56 53

andra i händerna och bildade på så sätt en stor ring som dansade runt, musiken spelade och deltagarna sjöngo: »Den finska duilletten den dansar så bra, håll takten, håll takten, håll takten, som jag!» Vid den där refrängen började man sparka varandra i ändalykten, d. v. s. närmast framför varandra och så undan för undan. Det var mycket roligt och senterades av både gammal och ung.

Ja, alla dessa saker som vi nu ha till nöje och nytta äro tillkomna genom kraftansträngningar av Sällskapets mest intresserade medlemmar, och därför är sällskapet nu att gratulera!

Till sist en liten välförtjänt honnör åt dem det vederbör:

*Vem är det som representerar
G. S. S. på ett utmärkt sätt,
som tänker och reflekterar
och gör tul han anser bäst,
och som klubbans för utan kländer?
det är vår vän E. Sjöländer.*

*Vem är det som är så lång och smal
och som skriver protokollen så bra
och har sin bostad ut vid Grändal?
det är Sekretären — det är Julle Dahl!
För vårt sällskap är han nyttig och bra
och därför ett tack ska han ha.*

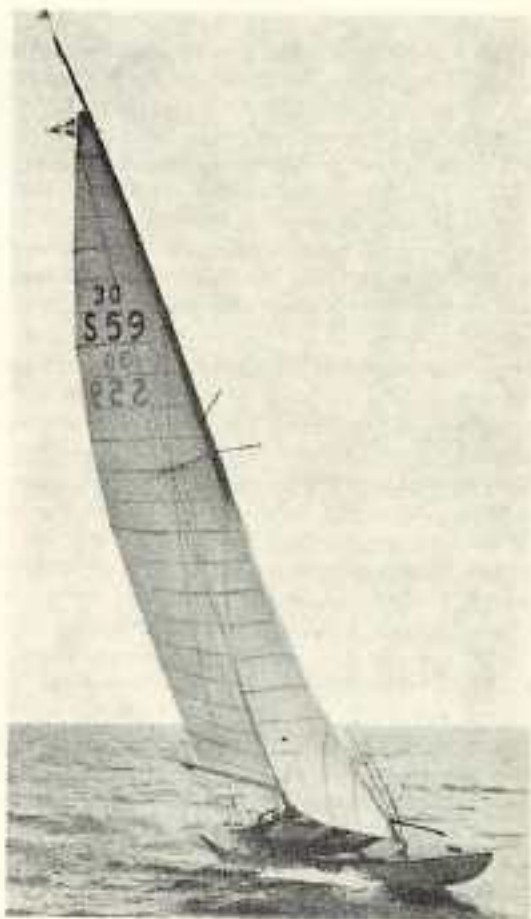
*Vem är det som är så värdig och stor
med knogar och gvor för var slant
åt sällskapet, och som jag tror
han gör det fint och galant.
Det är en finansminister så bra
den skall vi alltid ha!
För inkomst till årsboken är han mån,
det är vår Kassör — det är Saunesson.*

C. A. S.

Det glänsa året, så minnesrikt genom sin festivitas med anledning av sällskapetets 30-årsjubileum, har ytterligare gjorts minnessvärt genom sällskapetets representation vid 1925 års Kielregatta den 4—10 juli. Det var tack vare vår i år synnerligen lyckade lotthåt, vilken vid KSSS:s juniregatta gjorde ett par uppmärksammade seglingar, som vårt sällskap anmodades att representera Sverige vid Kielregattan. Vi hade ju som vanligt om åren mottagit inbjudan till deltagande i densamma, men den ekonomiska sidan av saken har ju hitills varit omöjlig att ordna. Kom så nu en direkt anmodan från KSSS:s styrelse, med erbjudande av ekonomiskt bidrag, varför saken nu lät sig ordnas och förverkligas.

Efter en i alla angnäm resa över Sassnitz, Altenfahrer, Stralsund och Lübeck anlände vi till Kiel den 3 juli på förmiddagen och emottogs särdeles bjärtligt av excellensen Begas och amiral Haxthausen respektive ordförande i Kaiserlicher Yachtclub och Kieler Segelvereinigung, vilken för oss klarade banor, signaler m. m., allt under förtärande av god Madeira. De tyska värnarna utvecklade förresten under hela veckan en gästfrihet av synnerligen älskvärdt slag. Sedan alla formaliteter överstökats, måste vi ta itu på skarpen för att få vår båt i sjön. Tiden var knapp då vi redan nästa dags morgon skulle starta i vår första segling. Sjösättning och riggning gingo som en dans och med stolthet hissade vi GSS:s vapen inför massor av intresserade åskådare i Kiels hamn, inför vilka reklamades för Sverige och svenskarna. Visserligen trodde varenda tysk att Götta SS naturligtvis hörde hemma i Göteborg, men vi sparde oss inte att övertyga dem om att vi voro från kungliga huvudstaden. Därpå en bråkstörtad avfärd för att orientera banan. Banan, en 14 minuters triangelbana, var förlagd till yttre Kielbukten med start vid Friederichsört samt rundningsmärken vid Glockenstone och Stollergrund syd.

Här gjorde vi bekantskap med våra konkurrenter och blevo verkligen överraskade. En dylik uppsättning 10:or trodde vi icke existerade. 7 stycken utomordentliga låtar där minsta detalj var genosänkt och utarbetad på ett synnerligen extremt sätt. Med tanke härpå och att dessa

-G.S.S. 1925- pö Kielhaken

båtar hade 2 avlönade gästar av vilka en del seglat i Kielbukten ända till 30 år, kände vi oss verkligen mycket små.

Kom så första seglingsdagen den 4 juli. Denna segling gällde landskamp om Friederich Kirstens Gedächtnis Preis. Dagen var strålande vacker med en 5 till 6-meters N. O. vind. Karl Larsson startade sin vana trogen högst i lovart. Första benet, kryss, såg lovande ut för GSS, men på sörbögarna på andra och tredje benen förländrade sig situationen och vi föllo tillbaka och stannade på 5:e plats. På aftonen var K. Y. C:s stora mottagningsbankett med prins Heinrich som ordförande.

Andra seglingsdagen var öppen kappsegling å samma barya. Samma vind som föregående dag men endast 2 till 3-meters vindstyrka. Nu var oss milda makter mer besägna och vi slutade på 4:e plats, slående sådana motståndare som Smut, Gazelle och Miel II, därmod placerande oss i segrarklassen. Hur jämna de tyska båtarna voro, bevisades bäst av första dagens segling, då de fyra första båtarna passerade mällinjen på 22 sekunder. Nå, vi hade tagit ett pris, men voro dock ej nöjda, men vi tröstades av en gammal Kieler regattaveteran med, att det inte var så gott för en utlönnig att segla sig till ett pris i Kielbukten samt att vi gott kunde vara nöjda med att få någon placering alls.

Tredje seglingsdagen var andra seglingen i landskampen och startades i fullständigt bleke, varför det blev kappdrivning hela första benet till Glockenstone. Här blåste upp en 2 till 3-meters vind så det kunde bli någon segling. GSS slutade även denna dag på fjärde plats efter de bekanta Pan, Freus och Miel II. På aftonen hade Kiels stad mottagningsbankett å Neues Rathskeller under presidium av överborgmästarn.

Fjärde dagen, öppen kappsegling, blåste en stadig 6-metersvind, vilket vi räknade som idealvind för vår båt. Allt syntes också lovande då vi på första benets läns höllo oss i tätgruppen och rundade Glockenstone samtidigt med de tyska kappseglingmaskinerna. Men vi fingo ej länge glädjas. På andra benets första krysslag sprang haborde mellanvant strux före slag, varför vi ej kunde gå över stag förrän saken repererat. K. L. svar så seglen svoddes men skadan var skedd och vår chans förlorad. Vi slutade som sista båt till och med, efter Margit, den andra svenska båten, som eljest tjänstgjorde som onlinarie efterpatrull.

Femte dagen började synnerligen kusligt. Regn och en blygrå him-

med med moln, som hängde så lågt så de skynde undan GSS-vimpeln. Utkomna till startlinjen rev det upp en 15-metersvind. Starten gick, och omedelbart började missödena. Av sju startande 40:or fullbordade endast 3 seglingen av vilka två voro de svenska Zaleika och Boja. Av 30:orna fullbordade samtliga startande seglingen. GSS slutade som sjunde båt. Dagen kännetecknades för övrigt av ett stort antal haverier samt ett spilt människoliv. Alla festligheter för dagen inställdes med anledning härav.

Sjätte dagens segling var öppen kappsegling. Dagen började blygrå med en kraftig sjöbörning efter föregående dags svåra storm, samt en ostlig 3—4-meters vind, varför det blev chanssegling. GSS höll sig i tätgruppen hela seglingen, men omseglades på mållinjen av Pan, som lugnt och stilla och utan den ringaste ansträngning seglade förbi i 11, därmed berövande oss ett 3:e pris, som vi nästan ansågo som värt.

Sjunde och sista dagens segling var sista seglingen i landskampen. Dagen var strålände väcker men med fullkomligt bleke vid starten. Efter första benets kappdrivning blåste det upp en 2—3-meters vind, varför det blev någon segling. Sin vana trogen höll sig GSS i täten och slutade som 4:e båt efter Frese, Gazelle och Smut därmed erövrande sitt 4:e pris. Förutom dessa 4 pris erhöles vi ett hederspris som bästa utländska båt i klassen.

Som slutomdöme om denna GSS första representation på utländskt vatten, kan gott sägas, att den var synnerligen lyckad. 4 fjärdeplaceringar betecknades av tyskarna själva, som ett gott resultat i denna konkurrens, i synnerhet i 30-kvm klassen, som är tyskarnas förmänsta och mest omdömda klass och för vars prestige de ej öky någon kostnad eller möda.

J. P.

Kanotsegling 1927

Det var Valborgsmässöaftonen, en sådan där varm vårdag. Himmelen var molnfri och vattnet låg som en spegel i Långholmskanalen. Jag hade nysst kastat i min kanot »Lill-Olles» och låg och drev i kapp med en och annan liten isbåt, som ännu icke hannit emülta i solgasset. Då slog

mig en tanke, om jag skulle åka ned till GSS varv och reta grabbarna ett slag. Det var just det året, då Verner Jonsson, alias Mojjen, och Hugo Andersson (Ben) gnuggade på sina nybyggen »Lill-Bräts» och »Yrsas». Jag kom ner för en sakta läns, Lopparna fullt utsläppta, centerbordet uppdraget. Med pipan i munnen satt jag nu och mädde goit i basken. Jag hann emellertid inte komma mer än förbi kranen, då »Bens» slängde sitt sandpapper och ropade att jag skulle åka i land. Jag lade rodröt dikt åt spisen, som vi brukade säga, och girade in ett tag. »Bens» hoppade ned på akterdäck och stötte ut. Vi hälsade på varandra. Han bad att få hålla i »pinns» ett tag, och så gjorde vi ett slag över till »Knölbodalandet». Jag kom då med en förledande fråga: »Ska vi inte ta och åka ut i eftermiddag. Vi kan ju segla till Träkrysta, där docn brukar ha dans på Valborgsmässoafton.» »Ja, mon», sa Ben, »inte kan vi väl ligga ute nu, när det är så förbaskade kallt om nätterna?» »Det ska du inte vara träst för. Vi försöker lura Mojjen med oss. Han värmer lättre än en ångcentral.»

Ben och jag voro nu övretens. Nu var det bara att tubba Mojjen. Vi åkte in till vatvet igen. Mojjen var emellertid inte så lätt att lura. Han tänkte endast på kappsegling och filade på sin låda »så man var nästan rädd att sandpapperet skulle gå rakt igenom handläggningen.» »Titta, får du se. Vinden har skrotat, så vi få lössman hela vägen opp.» Fresta mej intes, sa Mojjen, »jag måste ha lådan färdig om en vecka.» »Du himner nog bli färdig med lådan. Följ med oss så blir vi tre. Latjo där-
 oppe förstärta. Mycke tjejs, envisades Ben. Fästningen föll till slut.

Vi gingo upp och smokade rätt på litet käk i morsornas skafferier. Ben tog Primuskäcket, Mojjen kaffepannan och jag en kastrull, ty några köksattiraljer hade man inte i prämaras på den tiden. Rasket var snart stuvat och seglen hissade; en knuff med paddeln och vi voro på väg på vår första segling 1921.

Mojjen kastade en sieta smeksam och på samma gång ångerfull blick bortåt varvet, där hans »Lill-Bräts» låg och väntade på att bli färdig. (Lådan menar jag förstas. Inga insinuationer, om jag får be.) Sorgen glömdes i alla händelser rätt snart, och vi stämde upp en gammal kasetvisa.

Vi fingo en härlig stör i Essingehålet, fastän man kände sig litet ensam, ty inte ett segel så långt ögat kunde nå syntes på den »vidas»

fjärden Klubben med bilag upp till Kungshutt. »Titta där! Ett isflak.» Jag girade upp och vi klarade fint. »Det här blir nog trevligt, sa' Mojon, då vi gledo förbi Fågelön, »där ligger det ju snö kvar mellan träden.» Nu skulle det allt smaka bra med litet fika. Ben kröp in under fördäck efter köket, och snart puttrade pannan, medan vi på durken framdukade för en luxuös kaffefest. Då vi som häst satte och njöto av fikot, för det smakar ju fint så där på sjön, allra helst om det så därtill är kallt, så smälde det i föstälven, och där satte vi så vackert fast på ett isflak. Alla tre glodde vi under däck och väntade få se en liten vacker fontän poppa fram, men som tur var så höll husken, och vi drogo en lätt-nudens sock. Det hade ju inte precis varit någon njutning att få ett litet lagom svalt, ofrivilligt dopp. »Bens kravlade sig upp på däck och stötte undan isflaket, och sedan, kan ni ge er på, var det jag som höll utkik efter bitar av Bens tok.

Vid Jungfrubudmarna låg ännu is kvar i strandkanterna, och som lådan ju inte direkt var avsedd för gång i is, så fingo vi fortsätta vidare utan att ha trampat de dejliga holmarnas grus och pinne. När vi passerade Slagsta fingo vi se en kostlig syn. Där gick en fiskare med bössa och knäppte den ena meterlånga gäddan efter den andra. Det drog emellertid litet, och snart hade vi lämnat fiskaren i hans lug- eller olagliga gärning långt bakom oss och stacko in mot Träkvista brygga. Lådan drogs upp på iskanten, ankaret i form av en knota gick, lapparna ned, och så upp med tältet. Vi skulle nämligen i vår högfärd göra litet så kallad toalett innan vi gingo på hjärtekrossarefärd. Någon spegel hade vi inte utan vi fingo spegla oss i varandras klara ögon.

Toalettbestyren voro snart andanströkade och glada till sinnes gingo vi snaksjungande vägen upp till dansbanan. Men vi blevo till ytterlighet besvikna när vi kommo dit, ty där fanns intet så mycket som en död katt en gång. Det var ingenting annat än att sticka svansen mellan benen och vända om ner till halften igen.

Mörkt och kallt började det att bliva. Inget lysc hade vi med oss. Då vi kommo ned till lådan så började vi titta på varandra, vilken av oss som skulle bädda. Utrymmet tillät inte, att vi gjorde det alla tre, åtminstone inte på en gång. Ben var frusen och värnde sig i bröst på annat med en åkarbrasa. Några regurockar att ligga på, ett täcke över oss och våra gammiskor inlindade i en gammal kava till huvudgård. Det var hela vår

parten. Annars brukar man visst ta av sig innan man lägger sig, men vi gjorde tvärtom. Allt som kunde tänkas giva någon värme drogo vi på oss, men det half inte. Skulle vi få någon värme fingo vi nog darra oss varma. Darrade gjorde vi, men varma blevo vi ej. Tur var i alla händelser, att lidan var stabilt nitad, ty annars hade vi väl gått igenom.

Sömnen var i alla fall någotlunda skaplig. Jag säger bara någotlunda. Jag vaknade vid ett ihållande smattande på däck, och då jag blåfrusen och hackande tänder stack ut skallen genom tältöppningen fick jag se att vi fått ett litet präktigt oväder över oss. Det både haglade, snöade och regnade på en gång. Där låg lidan som en nordpolsfarare inbuddad bland all drivis, som kom utifrån fjärden. »Tror du vi kan ta oss hem i dag?» frågade jag Mojjen, som vaknat. »Vi skal vil försöka, men nog blir det marigt alltid, för sjön går ju så bög, så att man knappt ser Norsborgslandet mellan vågorna.» Medan Ben darrade på kaffet så togo Mojjen och jag på oss sängkläderna och pingo upp på hryggan ett tag. Vinden var ostlig så att den låg på ganska skarpt ner mot Träkvista, men som tur var, så hade vi lidan innanför vassen, där vi ej hade någon vidare känning av sjön. »Fikat är färdigt», hördes Bens ljuva stämma kalla där vi stodo och beundrade den kraft, varmed vinden »opade fram över markytan och drog upp väldiga vågor. Mustat var och smakade som en godadryck denna morgon. Det värnade upp en så man nästan tyckte att det var riktigt kul. »Nu behöver man inte vara rädd att grädden surnar», sa jag. »Låt den gärna surna för mej», sade Mojjen, »bara jag slipper hugga en vak i isen då jag ska vaska kopparna.»

Vid 12-nåret tyckte vi att det mojnade på något, så Mojjen föreslog uppbrott och hemfärd, vilken Ben och jag voro med på. Vi togo ned tältet, hissade mesan på stormasten då Mojjen sade: »Vi måste nog rulla ett par varv.» »Inte behöver vi rulla den där lilla trasan inte», sa Ben. Men vi togo hem ett par varv i alla fall. Alla grejor stuvades in under däck, ty vi beräknade att sjön skulle gå över oss, och så stötte vi ut.

Så länge vi lågo lå gick det bra, tyckte vi men då vi fingo den första rivaren blev det annat av. Lill-Olle krängde ner till sargkanten hurs. Det var att ge sig ut på sidan och hänga alla tre. »Det här var det jåkligaste jag varit med om», sa jag. Den ena »curta rivaren efter den

andra kom, som flek båten att nästan lyfta på sig. Ben böll skotet. Mojjen hängde och jag satt vid pinn. Vi tog in en riktig skvätt och just som arken reste på sig, såg jag en sådan där rökare, som riktigt hoppar fram på vattnet, och hade jag inte fått tag i armen på Ben, så hade han nog åkt med skotet igenom blocket, men som tur var, så la' han av i sista tusendels sekunden. Det tog oss en timmes tid innan vi kryssat oss upp i höjd med Landhagens brygga. Vi beslöto silka lä där inne. En bidragande orsak var, att Ben trodde att han kylt nusus. Jag föll på och vi slörade in bakom bryggan. En ända i land och så som ett par oljade blixtar in i det lilla huset vid bryggan. Det var hög tid, ty det var nu formligen orkan. Fastän Lill-OBe låg i lä om bryggan var den nära att kasta med den lilla trasa vi hade uppe. Grejorna hämtades upp. Ben tände köket, jag skalade potatis och Mojjen öppnade några konservburkar. Jämn arbetsfördelning skulle det vara. Snart luktade det som på en bättre restaurang. Mat är i alla fall en härlig uppfinning. Helst när man är så sugen så man kan svälja skorna, hela till på köpet. När jag hämtade diskvattnet flek jag se att det mojnats betydligt, vilket jag underrättade grabbarna. »Ska vi inte ligga kvar här i natt då, sa' Mojjen. »Det kan vi nog inte göra, för här är det ju ett sådant golvdrag, att man måste lägga sten på täcket för att det inte skall blåsa borts, varnade jag. »Vi har förresten inga slängpipalor så det räcker.»

Vi kommo emellertid överens om att vi skulle försöka taga oss fram till Jungfruholmarna åtminstone, ty där väntade vi fina vod och eldstad. Där kunde vi få tillfälle att torka våra genomblöta kläder. Ned med grankorna, upp med lapparna och så stucko vi ut. Vi kunde nu säkert gått för fulla klutar, men det började mörkna och så var det kallt och kusligt. Klockan var nära sex. Sent en älder såktades Jungfruholmarna.

Då vi kommo fram fingo vi se en man stå och hojta vid Jungfrusund. Vi åkte in för att se vilken det var. Den räddande ängeln var »jälva Pettersson vid Jungfrusund, en gammal seglare och Götugubbe. Han hälsade oss hjärtligt välkomna och bjöd oss hem till sig på kaffe med dopp. Tillika fingo vi tillfälle torka kläderna en smula. »Ska ni ligga i paviljongen i natts, frågade Pettersson. Då vi sade att det blevo vi nog tvungna att göra, tillade han: »Då ska ni få litet torrved av mej, så slipper ni frysa.»

Vi pratade om båtar och segling i allmänhet så vi märkte inte hur fort tiden gick. Klockan blev tio och litet mera. Nu måste vi emellertid bryta upp och sade därför adjö och tackade så mycket för all vänlighet som visats oss. Det var nermörkt ute. Tysta och ensliga lågo Jungfruholmarna, som sommartid annars bruka genljuda av sång och glada skratt. Vi paddlade emellertid oss över, och väl i land förtöjde vi lådan och togo alla pinalerna med oss upp. Mojjen gjorde upp en brasa i spiseln, medan Ben och jag kröpo under paviljongen efter mera ved, ty den som vi fingo av Pettersson gick åt att tända med. Några torra grenar var det enda vi lyckades få fatt på. Under tiden underhöll Mojjen elden med att blåsa på den med sina lungors fulla kraft. Det rök in duktigt, men brann gjorde det. Var och en bäddade för sig framför spiseln. Det var en viss stämning över det hela. Vi berättade några skämt-historier för varandra tills vi somnade.

Vi vaknade vid en egendomlig lukt. »Oj, mina dojjer», ropade Ben. Han hade ställt dem vid spiselkanten för att torka dem. Nu var det bara klackarna och snörhålen kvar av dem. Men välförsedd som jag alltid är tröstade jag honom med att han kunde få låna ett par gummi-skor av mig.

Dagen blev lik den då vi åkte ut. »Sånt här väder kunde det ha varit i går också, så hade man varit hemma nu och fått litet innanför västen», muttrade Mojjen, »men det kan ju förstås inte vara fint jämt heller», tillade han eftertänksamt. Inte ett jota matnyttigt hade vi kvar i tjäklådorna. En slät kopp kaffe fingo vi nöja oss med, och det var gott att det räckte till det, ty vi hade ju ej beräknat matsäck mer än för en dag. Vi gjorde i ordning efter oss och släpade oss på matta ben ner till basken. Seglen hissades, grejorna stuvades och för en sydlig bris slörade vi mot hemmet. Vattnet glittrade, solen sken och det var trots en knorrande mage i alla fall härligt att leva.

Sampo

LÖRDAG.

Det finns lika många slag av segling som det finns seglare! Nore var en seglare av Guds nåde, men han kunde aldrig ta uppgiften riktigt på allvar. Det var ju strängt taget inte så noga vem som kom först bara man hade roligt på sjön. Och det allra roligaste tyckte Nore fanns att köpa på flaskor. . .

En lördag kommer jag ner till hamnen för att sticka ut på den obligatoriska »veckändseglingen». På »Ljugarbänken» sitter Nore, litet slö och oföretagsam som vanligt.

— Har'u'nte kommit iväg ännu? Med ledig lördag och allting!

— Nä, sörru, jag ä' ensam å dä'nte så kul!

Jag går ombord på »Nirvanus», där allting är fixat för sjömanöver redan på fredagskvällen och, eftersom hon ligger vindrätt vid ponton, sätter jag stor'n, tar hem på aktertampen så att bojen nästan sjunker under vattnet och är klar att sticka. Då kommer Nore kutande!

— Hej, »Laxel», jag sticker me' dej! D'ä onödi't å slita på två »kassar». Jag ska bara hämta min whiskyflaska å mitt »nagg»!

— O, K. säger jag, på ett ögonblick är han ombord och så bär det iväg.

Vi tar en segelsättare och, eftersom vi inte är säkra på om det smakar kork, tar vi ett par till, bara på prov, och före Högudden förefaller livet väl värt att leva!

När vi kommer över tudden har vi slör, solen gassar från en kornblå himmel, det är rena fruntimmersseglingen och Halvkakets båttrafik tycks vara lagom gles för ett par frihetsälskande skönandar. Ibland förefaller det som om Vår Herre begävat oss med två solar — en var, men om man blundar med ena ögat är det faktiskt bara en! Men den delar vi på.

Nu uppenbarar sig en 22:a från Kyrkviken. Rorsman är en gammal seglarkompis till oss och dom tycks vara åtta ombord. Precis! Utom om man blundar med ena ögat. Då är dom bara fyra! Vi börjar förstås finsegla, i den mån man kan snacka om finsegling. Vi vinner vatten och snart är vi ifatt och förbi.

Då kommer det klassiska tillropet från den omseglade.

— Vill ni ha kaffe, pojkar?

Det är klart vi vill i synnerhet som vi tycker oss skymta ett rödblont flickhuvud ombord. Vi vänder och går upp långskepps och så gör vi vårt stora misstag — vi hoppar ombord eller från bord. Båda på en gång!

Ja, nu är det inte så kul längre! Om »Nirvana» är rätt skotad seglar hon nämligen utmärkt på egen hand och det är just vad hon tycks vara hågad för i dag.

Det blir en spännande jakt mellan en överlastad 1920-års 22:a och blekskenan, som går på lätten i önskeväder. Ibland går hon upp i vind, backar till och med, men så faller hon och vi förlorar vad vi vunnit.

Efter en evighet, som det förefaller mig, får vi äntligen fatt på den vilseförda uppåt Granhålet och Nore kravlar ombord. Nu är båten i säkra händer! tror jag. Nu kan jag helhjärtat ägna mig åt kaffet, »skeppargrädden» och inte minst flirten!

Vaxholm passeras just som Nore visar akterhacket i Stegesund. När vi kommer så långt pläderar jag för »rännan» fast jag aldrig gått den vägen förr. Det kan ju vara spännande att försöka i synnerhet när man är på en främmande båt, där det gäller att till varje pris framstå som den borne navigatören! Grundkänning får vi förstås, men det är ju bara att skylla på lågvatten . . .

Så småningom har vi Trälhavet och Saxarfjärden bakom oss och, med hänsyn till fågringen ombord, accepterar jag middagsinbjudningen till stugan, som ligger på en av holmarna i samma arkipelag som båtklubbens uthamn. Det blir sent — eller tidigt — hur man nu vill se på saken. Fram på morgonkröken ror »svärfar» mig över till vår holme, där jag får mitt livs vattrivning och utställning. Varför?

Så småningom får jag veta orsaken. I kappen på »Nirvana» ligger Nore, försänkt i kappsäckens djupa, drömfria sömn. Enligt ögonvittnen hade »Nirvana» kommit inseglande i Ormviken i den döende aftonbrisen. Över rorkulten hänger Nore i ett tillstånd så att man kan tala om lik i lasten. Ett par, trots lördagskvällen, tämligen rediga kämpar hoppar ombord på flytetyget, som stannat mjukt och graciöst i dyn innan hon kommit upp i snårskogen, beslår seglen och förtöjer.

På förfrågan var jag möjligen kan hålla hus meddelar Nore i vaga vändningar, att jag »fått tag i en rödhårig jänta» och att han inte vet var jag är. Man rannsakar båten från för till akter, men av skeppar'n finns inte ett spår! Vad ska man tro? Är det sjörädet, som tagit mig med hull och hår, trots att hennes hår i så fall borde vara grönt, eller har jag gått upp i rök?

Mina »matställen», som jag hädiskt brukar kalla sällskapets rara fruar, vankar vakande och oroligt omkring och kan inte gå till kojs av pur oro, och när jag äntligen uppenbarar mig i »tigerfloeken» känner jag mig djupt röd över all denna moderskärlek och omtanke, men får samtidigt veta vad min frid tillhör!

Nu kommer Nore upplfarande ur kappen som gubben ur lådan! Det är klart att i synnerhet damerna ska trakteras med en kopp nervlugnande och styrkande te, ty näst whisky är te Nores favoritdryck par preference. Jag försvarar mitt handlingsätt så gott jag kan, gör avbön i omsorgsfullt valda ordalag, fångar uppmärksamheten och ingen lägger märke till vad Nore sysslar med i skumrasket.

Så är teet färdigt. Man slår sig ner i en tolerant stämning för att avnjuta förfriskningarna. Men vad nu? Man far upp, fräsande och spottande och avlägsnar sig i vredesmod!

Nore har kokat te i kaffe pannan utan att slå av sumpen . . .

Ja, där sitter vi nu ensamma i den ljuva, ljusnande nordiska sommarnatten, stilla kommenterande alltings förgänglighet, popularitetens obeständighet och den ljuva, förlåtande kvinnans benägenhet för lynnesskiftningar . . .

KAJ

Signaturen »Eld» i Dagens Nyheter har alltid vurmat för segelbåtar och även varit lycklig segelbåtsägare. Sista tiden har han dock varit utan, vilket framgår av nedanstående kåseri, som vi tagit oss friheten att saxa.

Segling på ålderdomen

— Tja det går nog inte att köpa nån segelbåt i år heller, sa jag med en kort suck och langade tidningen ifrån mig.

Vi satt och drack kaffe i den tidiga förmiddagen oppe på övre botten och Mats och Monika var hemma njutande den lediga lördagen. Grådagern lyste klar utanför fönstren, och tallgrenarna stod vitputrade mot den dunklare skyn.

— Det är då för väl att du har övergett tanken på sådana dumheter, sa min fru belåtet. Jag blir alltid orolig när han tittar på annonserna. Det skall bli skönt när du glider in i en lugn och värdig ålderdom utan segelbåtar och tokerier.

— Quinna, detta är bara ett litet uppehåll! sa jag strängt. Tror du att jag kommer att bli en struttig gubbe? Bort det — bara jag får litet luft under vingarna skall här köpas segelbåtar.

Ty finns det egentligen något värdigare än en gammal seglare. Jag bara frågar?

Ni får tänka er mig iförd nypressad seglarkostym med mössa stående vid rodret till en glänsande mahognybåt med cigarr i mungipan och silverglimmande polisonger.

— Jag följer inte med, sa hustrun bestämt. Det kommer att sluta med att vi brakar på grund eller seglar omkull under skrik och jämmer.

— Nå, då får jag förstärka landgången, sa jag. Så den håller för alla blondiner som kommer att stå i kö. Här krusas inte!

Ni tycks inte förstå att seglingen är en kommande glädje. Snart tröttnar folk på sina lackerade plåtskällor och på trängseln på vägarna och på det eviga hållandet i ratten.

Nej, en farkost kommer att bli sista skriket, och det gäller att lägga sig till med en innan pensionen drabbar en.

När man blir oppåt sjuttio kommer det inte längre att vara roligt att åka långfärder på vägarna. I den åldern vill man titta på omgivningen med vänliga ögon, tända en cigarr, dricka ett glas vin och nypa

en vacker flicka i nacken — alla saker som är strängt förbjudet när man sitter och håller i en ratt.

Man vill slå ut med handen och citera en gammal dikt eller kupa händerna omkring ett särskilt skönt stycke landskap som glider förbi. Man vill kasta blickar till höger och vänster och oppåt mot skyarna och evighetens blå svindelvalv.

Allt detta skulle, om det utfördes per hül, sluta med att guldstöten plockades fram ur plåtbögen med rattan om halsen, och känkades till sjukhus med omvriden lärbenshals.

I en båt är det ofarligt och tillåtet. Det enda som kan hända är att man kör på grund, och då lägger man ju bara ut matspöna och sätter på kaffe.

— Men om det blåser orkan? sa min hustru misstroget.

— Då eglar man inte. Då sitter man på hotellet i Furusund eller Dalatö och berättar för barnbarnen — de får tjänstgöra som gästar — om sin ungdoms vilda äventyr och njuter av den världnad de visar sin *kapten*.

Jag kan inte se minsta hake i detta resonemang. Tro mig, det kommer en tid då bilen är en sådan vardagsvara, ett sådant husgeråd och en sådan möbel att segelbåten får sin renässans som glädjeämne och njutningsmedel.

Varför i fridens namn skall man åka till Vagnhärad eller Tomelilla när man kan segla till Harstena eller yttersta skären i försommartid när de är blå av violer och havsluften smakar som Mosel?

Varför sitta med stel hlick och fixera en besongvög när man kan vända blicken åt alla håll i Paradiset?

Undrar ni på att jag håller utkik efter en segelbåt för ålderns löst.

ELD

Vart tog vännen på vägen vägen?

Gör bilen en annars hygglig och hjälpsam människa till självisk egoist? Trubbar isoleringen i plåtlådan av alla känslor av samhörighet med medtrafikanterna? Gör fartberusningen bilisten till en jäktande blådäre som inte tänker på något annat än att komma fort fram oavsett om han har bråttom eller ej?

Frågorna har aktualiserats genom en rad händelser den senaste tiden. Vi har gång på gång läst om bilister som vägrat stanna och ta uppskådade medmänniskor och vi har läst om en olycklig kvinna som förgäves stått och viskat vid diketskanten för att en sjuk människa skulle få läkarvård.

Häromdagen hamnade jag i en situation som aktualiserade frågeställningen. Det var en helt banal händelse som kan hända de flesta av oss som kör bil. Jag fick helt enkelt motorstopp på en av Storstockholms utfartsvägar mitt i rusningstiden strax efter fem.

Plats på cykelbanan

Medan jag förgäves försökte få igång vagnen igen växte signalerna från de bakomvarande. Hela kön bakom blev med ens en skock gläfsande hundar som tjöt på den stackars ensamma krukén som inte kom ur vägen. Tills plötsligt en snabbtänkt kille upptäckte att det fanns plats på cykelbanan till vänster tillräcklig för omkörning. Kvickt som ögat stack han förbi och drog hela stansen med sig.

Jag satt där plötsligt omspödat av bilar som rusade förbi efterlämnande ingenting annat än ett ullt stridare vinddrag plus en och annan blick full av ilska och förakt mot dären som inte kunde köra bil.

Övergivnen

Jag har sällan känt mej så ensam och övergiven som här mitt bland hundratals medbilster. Vid ett missöde på en ödebygdsväg skulle jag haft större chanser att påkalla hjälp än här mindre än en mil från storstadens centrum och med bil efter bil susande förbi i en aldrig sinande ström.

Vägen av bilar som välldes fram på båda sidor gjorde att jag inte kunde öppna dörren och komma ur, än mindre rulla vagnen åt sidan.

Jag förstår att man har bråttom hem efter en hårt arbetsdag. Men

ändå är det svårt att fatta den fullständiga brist på lojalitet mot en medbilist som alla dessa förare visade. Att räcka en nödställd en hjälpare hand är annars en ganska självklar sak. Men när man slutit sig innanför bilens plåtskal har man också dragit pansar kring sig själv som människa. Man har blivit en robot som är inställd på en enda sak: att komma fram till varje pris.

Att denna kalla robotställning hos bilförarna den här gången förorsakade mej en timmes främlingskap och utstötthet var en bagatell. Det väsentliga var det avslöjande ljus som föll över oss alla som är bilförare.

(Ur Aftonbladet)

>Vänner på vägen

Det talas så vackert om att vara vänner på vägen, om att visa hänsyn i trafiken. Det är tal till döva öron. Bilen håller på att göra oss prestigegalna. Min bil är bäst, min bil är först. Bara min bil kommer fram struntar jag i hur det går med alla andra.

Harry Martinson berättade en gång om en seger som under en vild sprängmarsch genom djungeln gång på gång stannade och slog sig ner. När någon frågade honom om orsaken svarade han:

— Jag måste stanna och vänta ibland. Annars springer jag ifrån min själ.

En sak är säker, Bilisten är inte rädd för att åka ifrån sin själ.

Annorlunda på sjön

Som kontrast till ohjälpsamheten på vägarna kan man ta vänligheten på sjön. En dag när jag råkade få motorstopp på smurran och i hård motvind försökte paddla in till närmaste vik kom en seglare tyst och försynt glidande och erbjöd sin assistans. Han tog båten på släp och kryssade villigt och glatt farkosten ända till hemmahamnen.

På sjön hyllar man ännu den fina princip som heter inbördes hjälp.

Vinterfiske

De fria lördagarna har faktiskt fört en del gott med sig. Över vintern kan ett par infrusna seglare ändå komma ut och få en nypa frisk luft.

Gustav och Börje till exempel har numera fått rikliga tillfällen att odla och omhulda sin speciella hobby. Att fiska är ingen dålig fritidssysselsättning och när isarna ligger bäriga långt ut till havs blir längtan ut nästan outhärdlig.

På lördagen kan man ju med fördel se över bragderna, proviantera och besöka »Systemet» och sålunda vara väl förberedd för söndagens övningar i det fria.

En lördag, då förutsättningarna var de allra bästa för en strålande fiskesöndag, träffas de båda kumpanerna hemma hos Gustav för att smida planer och sköta ovannämnda provianteringsbestyr. Gustav är ungar.

Framåt tolvtiden har man tagit sig en »huggbit» och därtill grundligt avsmakat systemvarorna för att övertyga sig att man erhållit den för fiske mest lämpade sorten.

Nu ringer Börjes fru.

— Jag har frukosten färdig. Kommer du hem snart, och vad sysslar ni med förresten?

— Vi räknar mört och jag är strax hemma.

Tiden lider och som man vet är avsmakning av dryckjom en omständlig procedur.

Vid fyrasnåret ringer Börjes fru igen.

Gustav svarar.

— Är Börje kvar?

— Jaa.

— Vad håller ni på med?

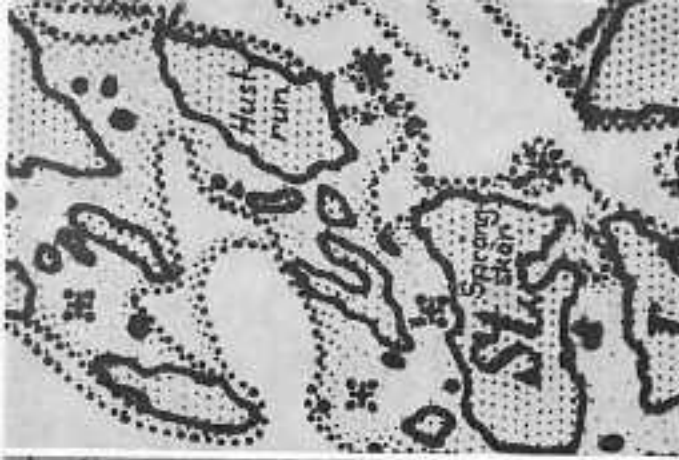
— Vi räknar mört.

— Ja, men det gjorde ni ju när jag ringde för flera timmar se'n!

— Ja, sörru, vi får'et inte å stämma . . .

Kaj

Lita ej för mycket på sjökortet!

På intilliggande sida se vi en bild från Stora Nassa, tagen av Klas Isakson, närmare bestämt är det »Crytan» i norra änden på Stora Sprängskäret. Det är intressant att jämföra verkligheten dels med sjökortet, dels med den nya ekonomiska kartan. Sjökortet stämmer ej något vidare, eller hur? Däremot förstår man att den ekonomiska kartan är gjord enligt flygfoto metoden. Vi hoppas att sjökartan snarast ändras så att de stämmer bättre med verkligheten.

Våra rättigheter i naturen

Först ska, med lättnad, konstateras att vi får röra oss fritt nästan var som helst i skog och mark.

Dock inte på »annans tomt», säger lagen och då frågar man sig:

— Vad menas med tomt?

I stort sett kan sägas att en tomt är den mark, som ligger så nära tomtägarens bostad att ägaren kan höra eller se främmande människor.

Markägare har rätt att spärra av stora områden med taggtråd eller andra stängsel men han har inte rätt att vägra låta oss klättra över dessa stängsel.

Det kan t. o. m. hända att myndigheterna tvingar honom att ordna med grindar så att vi kan komma igenom.

Stängsel är till för kreatur — inte för människor.

Meningen med lagen är att vi ska få möjlighet att uppleva naturen, allihop. Givetvis under ansvar. Och självklart ska vi visa hänsyn till varandra. Inte minst till markägaren.

Kom t. ex. ihåg att det kan vara straffbart att skräpa ned. Så här säger lagen:

»Envar skall tillse att han ej skräpat ned i naturen med glas, papper, avfall eller annat — så att därav kan uppkomma skada eller otrevnad för annan.»

Det kan bli böter, maximum 300 kr, om det kan påvisas att skräpet orsakat obehag »av någon betydelse» eller skada för person eller egendom.

I detta sammanhang vill jag, i egenskap av söndags- och semesterseglare — sälla mig till den kör av röster som vädjar:

— Kasta inte konservburkar, flaskor, äggskal etc. överbord vid stranden. Det är visserligen knappast straffbart enligt lagen. Men i detta fall sätter sig 10.000-tals småbåtsägare till doms över er!

Bada får ni göra nästan var som helst. Dock inte vid sommarstugeägarens brygga eller badhus eller vid tomtens strandkant (alltså inom syn- och hörhåll från byggnaden).

Tälta får ni också göra överallt (utom på annans tomt). Men kom ihåg att lagen medger inte långtids-camping överallt. Vill ni ha tältet kvar mer än ett dygn så bör ni kontakta markägaren och be om lov. Lägg också på minnet att ni kan få betala skadestånd om ni kör ut med er bil (+ eventuell husvagn) hur som helst i terrängen. En bil kan göra åverkan i naturen. Det är förbjudet.

Landa med er båt får ni också göra överallt utom vid en markägares egen tomt (se ovan) eller brygga. Privata bryggor, som ligger utom hör- och synhåll för ägaren har man faktiskt också rätt att lägga till vid — under förutsättning att man därigenom inte hindrar ägaren själv!

Ofta är privata skyltar med texten »Landning förbjuden» eller »Privat område» fullständigt betydelselösa och olagliga men det är självklart att en seglare eller motorbåtare (???) inte direkt trotsar privata intressen.

Om strandtomtägare visar samma smidighet som de flesta båtägare så går det nog bra.

Elda får man också göra i naturen. Under förutsättning att man är mycket, mycket försiktig och inte förstör marken. Ett villkor är också att man har någon sorts släckningsattiralj (t. ex. en vattenhink) i omedelbar anslutning till eldplatsen.

Så här säger lagen ordagrant:

»Ej må någon så handhava eld eller farligt föremål att brand därav lätt kan uppstå.»

Detta betyder bl. a. att man givetvis inte får elda om det är påtagligt torrt i markerna. Då kan ju »brand lätt uppstå».

Grenar och kvistar på marken har man rätt att elda upp — men håll fingrarna borta från grenar och kvista på växande träd!!!

En sak till: Om det skulle bli en brand — kom ihåg att alla, som finns i den aktuella terrängen, enligt lag är skyldiga att

hjälpa till med släckningen. Om de fysiska förutsättningarna finns.

Alla vet förstås att det är tillåtet att plocka svamp och vilda bär och vilda blommor (utom de fridlysta).

Men att gå alltför skövlande fram i terrängen kan medföra ansvar enligt självaste Strafflagen. Så här står det i 24:e kapitlet:

»Den, som i skog och mark olovligen tager växande träd eller gräs eller — av växande träd ris, grenar, bark, näver, löv, bast, ollon, nötter eller kåda eller sten, grus, torv eller annat sådant, som ej är berett till bruk, dömes för överkan om brottet, med hänsyn till det gripnas värde och övriga omständigheter är att anse som ringa».

Läs: svårare överkan betecknas som skadegörelse och det är allvarligare. Överkan kan medföra böter — skadegörelse kan rendera frihetsstraff.

Gå alltså varsamt fram i naturen.

Så några ord om Enskilda Vägar.

De ska, som kanske framgår, betraktas som — enskilda, d. v. s. de är till för dem, som låtit anlägga vägarna och inte för oss andra.

Detta gäller trafik med motorfordon. Ingen kan neka oss att gå, cykla eller, om vi så har lust, rida på enskild väg.

Man kan också tala om halvenskilda vägar, d. v. s. vägar, som byggts i enskild anda men med bidrag av staten. På sådana har vi alla rätt att köra bil eller motorcykel eller scooter eller moped.

Om vi inte därmed skadar vägarna.

Till sist: Var får vi jaga och fiska?

Ett generellt svar: strängt taget får vi inte jaga eller fiska någonstans utan lov.

Det är i varje fall lämpligt att ha detta som utgångspunkt.

KAN NI TÄNKA ER EN VIOLIN AV PLAST?

Nej – endast TRÄ ger
en fyllig och levande ton!
Därför byggs också alla
Centrum transistorapparater
med klangglada av trä – det

enda råttä för en naturtrogen
ljudåtergivning.

Centrum TRANSISTOR-EXPERTEN

TRANSINETTE

Ny bilrese-radior LV, MV och
FM för P1 och P2. 13 halv-
ledarfunktioner. Strömspar-
ande Centrum "Skotte-diod".
Teleskopantenn och urkopp-
lingsbar ferritantenn. Uttag
för automatisk inkoppling av
bilantenn och extra högtalare.

Riktpreis 318 kr
bilcassett 15 kr

RADION MED DEN UNDERBARA TONEN

S. Jacobsson

Segelmakeri

Specialité: **YACHTSEGEL** av bomull och dacron

LILLA BJÖRKNÄS - KLINTEN
Tel. 15 01 20

Ägare av vidsträckt båt

i moll som dur

i ur som skur

är det bra till pass

ha en kompass

från Hasse «Tick-Tack»

Ägare av likadan båt

Y. Lindvalls Urhandel

S:t Eriksplan 17 - Telefon 30 22 75

S 46

H 6

aH

aH

*Ulla ísfré skunensförrättaren
(Nisse veikir nevisust)*

Navigation

Under det senaste året har man i segelsällskap och sjösportkretsar drivit propaganda för undervisning i navigation och uppmanat sina medlemmar att skaffa sig det av Sjöfartstyrelsen fastställda förarebeviset. Detta är (ännu) frivilligt och vederbörande myndigheter hoppas att sjösportarna ska visa sådant intresse för beviset att det även i framtiden kan förbli frivilligt.

Inom GSS kan vi inte klaga på intresset. Tyvärr kunde vi p. g. av den lilla undervisningslokalen endast taga med 25 av de anmälda eleverna.

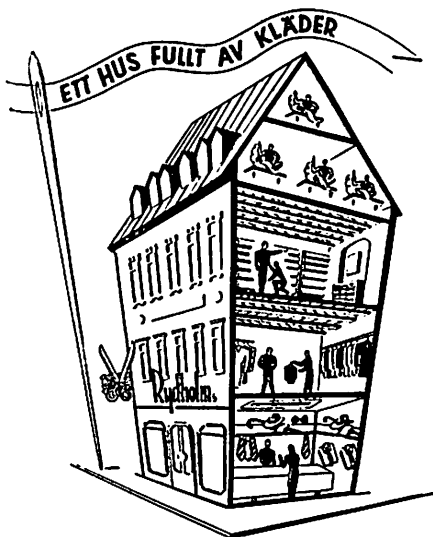
Med A. Neveling som lärare har vi haft 12 intressanta och lärorika kvällar, som avslutades med examen inför kommandörkapten Rosander den 5 mars. De nyblivna »kaptenerna» äro: R. Appelgren, L. Almqvist, A. Bäcklin, S. Ejdestam, B. Eklund, Yvonne Ejdestam, B. Fagerström, B. Frisk, May Frisk, W. Forsell, E. Fransson, R. Gustavsson, N. Hansson, Ulla Hansson, S. Jansson, Eva Jansson, T. Johnsson, N. Kling, H. Larsson, B. Länder, W. Sandberg, K. Sköld och S. Österberg. Jag vet inte om någon kände sig darrig i knäveckan den kväll vi hade examen, men vi kan väl alla vara överens om att det hela var en s. k. enkel match, med en mycket sympatisk examensförrättare.

Det planerade studiebesöket på Sjöbefälskolan har vi fått uppskjuta till hösten p. g. av ombyggnadsarbeten på skolan. En del av kursdeltagarna fortsätter nu med en påbyggnadskurs, det gäller närmast pejling och sedan avslutas det hela med ett par föreläsnings- och frågekvällar i kappseglingsregler. När dessa är undanstökade hoppas vi att det är vår och då får vi annat att tänka på, men jag vill redan nu, för de som är intresserade, påminna om att vi ska försöka sätta igång med nya kurser till hösten. Vi vill gärna ha våra damer med. Man är kanske oftast två i båten och »ska segla hela livet samman», som det heter i visan. Ur en säkerhetssynpunkt kan det vara bra om båda kan navigera, dessutom är det kul, det tror jag säkert de kan intyga som varit med i vinter.

Alltså, kom ihåg och anmäl dig när vi annonserar nästa kurs och glöm inte att taga med din eventuella fru eller fästmö!

Valter

*En bra kurs för herrkläder
och herrekipering är till
St. Nygatan 35*

Välkommen önskar

BIRGER RYDHOLM

Nästan lika bra

Hela smacket började på hösten 60 efter en blöt och rött kall kamotreglar-sommar. Benke och jag satt och diskuterade: »Det är i—n så kyligt att sitta och hulka omkring på brändan i det här bussvärdret, det skulle vara kul att få kvarta torrt i en ruff någon gång. Nej de där gubb-seglarna har det nog rött bra i alla fall. Hur vore det om vi på kul köpte ner oss på en större kolonistuga, en sån där Rosenlundare eller vad de kallar de för och prövar över en sommar. Blir det allt för tröst får vi väl sälja och gå tillbaka. Det kunde ju vara kul att segla långt en sommar och ta det lugnt, en riktig långsemester.»

Sagt och gjort, vi började titta i tidningarna, inte en lutt av värde. »Vi annonserar», sa Benke. Okej. Meningen var att köpa en M 22:a. Det blev ett halvt napp. Vi köpte Svan-Emils B 22:a från Årsta. Nu skulle vi ha vårän långa semester. Gasten ordnade vi genom värat allt i allo Roger Pernestad som gärna ställde sig till förfogande. En gammal hejdhalkare av klass.

Den 19 juni kl. 13.00 la vi ut från Göta med stortötjen uppe, det blåste en härlig hyig västan. Väl komna utanför Kungs-Hatt började vinden dö ut, och vi kom ihåg vad vi glömt. Så vi la till vid Jungfrun, rodde över till Solsidan och ringde hem efter det glömda, som våra föräldrar bilade ut till Vårby med. På så vis kvartade vi vår första semester natt på Jungfrun. Nästa dag passerade vi Södertälje, men först efter ett riktigt lass bruna böner och de efterskickade köttbullarna, som Roger glömt i kylskåpet.

Vädret var strålände och en fin västlig vind förde oss vidare till Fj-fång där vi kvartade den natten. Morgonen kom, mulen och grå, det blåste en härd sydvästan, så det var bara att sätta stortötjet och sträcka vidare. Skönt att segla Rosenlundare en sådan här dag. Färden gick ner till Laxkrokars-bolnarna som Rullis livligt rekommenderat. Där la vi till, fiskade och fikade upp oss. Med kaffet i magen och sex stödfiga ubborrar i båten sträckte vi vidare mot radioaktiviteten och Stubsvik. På Tvären fick vi ett verkligt fint blåst över oss, samtidigt som vi fick sällskap i forru av en Rosenlundare med två mans besättning

S 295 Sabena,
N. Janhult

från SSS. När vi kom ner till Västra Stensörren vred vinden emot, ner med lapparna och på med motorn. Så smala hål ville vi inte segla igenom, med den hårda bomkränsen vi hade. Netet i Oxelösund träffade vi våra polare från Tvären igen, vi hade ju (naturligtvis) seglat ifrån dem. (Det finns skillnad även på kolonistugor.) Efter ett kort råds-lag beslöt vi, att inte ligga vi kvar i Oxelösund över midsommaraften. Det sa den korta lätten vi tog av järnsten i mörker. Om det så blåser småsk — — — i morgon så ska vi över till Arkösand. Natten blev inget vidare, vi fick ligga och hålla i oss i slafarna, för det fanns säkert 1 års gammal havssjö vid den bryggan vi låg. Morgonen grydde och väderleksrapporten lämnade sin stormvarning, som västas kanake, för det hade varit det hela veckan, men att han just skulle säga flåviken tyckte vi var lite elakt gjort. Men karska som vi var på kvällen måste vi ju hålla lärgen även på dagen. SSS-killarna tyckte lika dant, så vi upp med stormseglen igen. Idag har det, och det riktigt ordentligt. Vinden låg på sträck så sjön slog över oss stup i kratten, det började bli riktigt blött och otrevligt. När vi kört en 3—4 distanser kroknade SSS-killarna, de hade fått nog och släpade in för att gå inomskärsleden. Det

enda vi inte gillade riktigt var att sjökortet var så jäkla gammalt. Och vi hade hört att farleden var ändrad. Det dök upp något som liknade ett fundament som inte fanns med på kortet och det liknade inte något annat märke heller. »Undrar vilken sida vi ska ta det där på.» Östra verkade mest logiskt, och som tur var. Det var rätt. När vi passerade såg vi hur det bröt på andra sidan inom ett stort område. Väl komna till Arkö fick vi hissa stora flaggspelet. Allt från madrasser till tandborstar var dyngsur. Fast midsommaraftonen blev med all säkerhet tio gånger roligare än den hade blivit på andra sidan pölen. Arkös fint belägna restaurang och festplats är ju vida känt. Men ingreppet i semesterkassan blev kännbart. Hela besättningen på S/V Sabana var i varje fall mycket nöjd med aftonen. På midsommardagen träffade vi våra polare från SSS igen. De hade haft det kämpigt värre, men kommit över något torrare än oss, men med en betydande tidsförlust.

På måndagen seglade vi vidare för en veckas kringkuskande i den underbart vackra Gryt- och S:t Anna-skärgården. Vi fiskade, badade och levde livets underbaraste dagar i en skärgård som verkar fullständigt orörd av människohand. Hoppas att den förblir i det skicket. Och att inte sommarstugevandalerna hittar eller kommer dit. För något vackrare har aldrig vi skådat. Man avundas de seglare som har tillfälle att njuta av en sådan skärgård över veckändarna.

På fredagskvällen gick vi för en laber bris in i Västerviks fint ordnade hamn. När vi senare på kvällen var ute och gick på stan, träffade vi 3 festliga småländskor, som just stannade med en VW vid ett korvstånd. Vi slog oss i slang med töserna och inviterade dem på en nattgrogg. De hade beställt bord på »Smörjhallen» som de kallar restaurang Slottsholmen för, och undrade om inte vi ville följa med, detta skulle ske på lördagskvällen. Vi tackadet ja. På detta vis fick vi en trevlig veckända även här. På söndagen och måndagen fick vi åka med töserna till en hel del sevärda ställen som vi knappast hade fått sett om vi hade traskat. Nu tänker väl de flesta: »Jaha så tog den seglingen slut.» Men på tisdag förmiddag fortsatte Sabana sina vidare öden på för oss oseglade vatten.

En underbar slör förde oss ner till Kråkelund, där vi kvartade och lå ut långreven. Långreven som vi aldrig höll på att få ut, för den jäkla

fisken nappade i ett kör. Det var bara att hala in så fort man fått ut en liten bit bara.

Matfrågan blev alltså inget problem kommande dag.

Onsdag förmiddag satte vi segel, och gick för en härlig sträckbog över till Grankullavik på Öland. Kargt, men vackert på sitt sätt. På natten blåste det upp en sydlig storm, så vi fick ligga och trycka hela torsdagen. Vi passade på att göra storstädning på Sabana. När detta var klart stekte vi sex gröna bogfläskskivor som på något sätt blivit kvarglömda. Vi åt dem med fin aptit ihop med stekt potatis och ägg. Trots bismaken av det sura fläsket smakade det hela gott. Vi resonerade som så: Det är bara våran Neptun på Jungfrun som fått silver tidigare, så det är lika bra att vi offerar oss helt. Men inget hände så vi knallade ner till Byxelkrok för att ringa hem och tala om att ännu fanns livet kvar trots ruttet fläsk och gamla sjökort.

Fredan kom, upp med lapparna, rena stiltjen, panik ombord, vi måste hinna ner till Borgholm och posten. Pengarna var slut. Tiden gick lika lugnt. Kl. 13, något mörkt syntes på vattnet inåt smålandskusten, som hastigt bredde ut sig. Där kom vinden, och med välfylld genua och stor slörade vi ner mot Borgholm. Vi kom i tid.

Borgholm är en verkligt trivsamt stad med en välordnad hamn för oss seglare. På lördagen knallade vi upp till det vackra Alvaret och Solliden. Där fick vi se en verkligt fängslande syn. Tre tyska Ketscher

av jätteformat sträckte upplie Kalmarsund. Kvällen fände vi på Restis, En gammalt 1000-talshus som de har inrett till danssalong. Verkligt kul ställe.

På måndagsmorgonen höll vi krigsråd, ska vi runt Skånekusten, eller ska vi sticka över till Gotland. Samtliga tyckte det var tröst att segla utomskärs, och inte få se någon skärgård. Det hade också blåst väldigt hårt den sista tiden, och stormvarningarna hade duggat tätt över syd- och västkusten, vilket gjorde att vi valde Gotland. För har vi en gång godtagit gubbsseglingen så ska lasen leka undervattensbåt i den här sjön. Vattnet kunde faktiskt bli ganska så upprört här nere, det hade vi fått bevis på tidigare. Och kryssa i den sjön höe inte till det absolut roligaste, inte stricka heller för den delen. Eftersom vinden och alla oväder hela tiden höll sig mellan syd och väst motiverade det också vårt val.

Sagt och gjort, vi startade måndag f. m. kl. 11 mot Gotland och Visby. Med en riktig braklins var vi snart uppe vid Byxelkrok, där vi la till, kökade middag, och förberedde oss för skuttet. Ett par killar i en havskryssare försökte måla f—n på väggen, men när TT sagt sitt kl. 19. stäck vi.

När vi rundat norra uddeu och kommit ordentligt loss från Öland började sjön torna upp sig till verkligt ruskiga vågor. Himlen var igenmulen, vinden västlig och ganska hård, ca 8—10 meter. Men det underliga var att vi hade en såldesu sjö rakt in från styrbord, som bara växte ju längre ut vi kom. Detta gjorde att båten rullade kolossalt med hårda gippar som följd. En man måste hånga i skotet hela tiden för att häva kraften i gipparna, eller om möjligt stoppa dem. Kl. 22 slog vi på rullon, väderlekstjänsten kom och sa: »Ölands Södra Udde, 16 meter i sekunden, målet, god sikt. Ölands Norra Udde inga uppgifter föreligger. Himmel och pannkaka, det är den sjön vi har över oss. Tur att det var svart nu så man inte såg sjön. Vi började faktiskt bli ganska eroliga. Usdru» just hur mycket vi pallar. Tur att ingen hade anlag för sjösjuka. Roggan mädde lite illa men klarade sig från offring. Till råga på allt kom en bongipp med en fraktsvård kraft, skotet la sig i en ögla runt kompassen och ryckte allt med sig ut i sjön. Tur var att vi hade fått Stora Karlsö fyr i sikte, så vi la om kursen och gick på Klintehamn i stället. Den viken skulle tydligen vara rätt så grund, det

så vårat översiktskort. Något riktigt hade vi inte kunnat få tag på, trots idoga försök i Västervik och Gorgholm. När vi kom fram till Karlsöarna började det ljusna en smula, men i stället fick vi ösregn ur de kolsvarta molnen, som hela tiden kommit upp från väster, passerat oss, och gjort natten så där extra svart. Detta gjorde inte humöret bättre, det stod redan ganska nära noll, men föll nu katastrofalt.

»Va f—n har prickarna tagit vägen, som borde vara här?» »Troru jag är uppväxt här va.» Hur som helst kom vi in i den smalt uppmuddrade rännan mot hamnen och fram till kajen där det låg stora fartyg förtöjda. Ingen misstänkte något. Då kom pricken över i, vi gick på grund inte hårt, utan mjukt, skönt och sugande, under landningsvarvet. *20 meter från en stor tankångare!* Dra på trissor. Till råga på eländet ropade kaparen på stora bilfärjan Nordpol i megafon: »Att det var grunt där.» Ååååå. Humöret gick genom bottenstocken. När vi väl förtöjt och lugnat ner oss räknade vi ut, att med den korta rasten i Byxelkrok hade vi tillbringat 17 timmar i en blöt, rullande, krängande, slängande, men alltigenom sjöduglig och härlig Rosenlundare. Låt oss höja en skål för B-22:orna och särskilt SS Sabana. Vi föredettingar var inte riktigt lika pigga, vi kände oss aningen griniga. Tendensen pekade på för mycket väta och för lite sömn. Men det var snart avhjälp.

Nästkommande dag stack vi vidare upp till Visby. Det var en av de skönaste seglingarna under semestern, lagom sydlig vind, med genuan och storen saxade, och tre utsträckta besättningsmän på däck, lapande sol, länsade SS Sabana med god fart upp till Visby. När tilläggnen var gjord, stormade vi Gutekällan för att för första gången sen Eldkvarn brann kaka Wienersnitzel med pomme frites. I Visby stannade vi i tio dagar, kuskade omkring lite överallt, såg det som var värt att beses, men helhetsintrycket blev, för mycket folk överallt. Annars var Visby med omnejd fantastiskt vackert. När tio dagar gått startade vi tillbakaresan med en non stop segling. Från Visby kl. 12, Klintehamn kl. 18, norra Öland kl. 23. Där var det becksvart, vi såg inte ett skvatt, hörde bara hur bränningarna bröt mot stränderna. Så det var bara att fortsätta mot Kråkelund. Kom dit, också för tidigt, lika becksvart. Vi ville ogärna gå in i gytret av grynnor som finns där. Så vi låg och slog fram och tillbaka utanför Blackan som fyren heter, och avvaktade gryningen. Den kom så småningom med en underbar morgon. Kl. 5 la tre

rätt trötta men nöjda f.d. kanotkillar till i en idyllisk vik 10 distanser inne i skärgården. På kul räknade vi ut vilken fart vi haft och kom fram till en genomsnittsfart av 7 knop. Vilket var ganska bra tyckte vi. Kaffepannan läkte fram och cigaretterna tändes, och medan vi satt och njöt som prinsar vaknade en ny underbar dag. En sån där vacker morgon som man bara kan uppleva i en riktigt ostörd skärgård.

Skulle vi nu fortsätta att berätta så skulle resten av årsboken gå åt så vi lämnar er kl. 5 på morgonen torsdagen den 20 juli, en osedvanligt vacker morgon.

Sabana styrde inte in i Götas hamn förrän kl. 17 söndagen den 20 augusti efter en fartfylld och kul kräfkörsregatta. Sabana med tre nöjda mans besättning efter en i vårt tycke underbar semester och långsegling, tackar för uppmärksamheten.

Nästan lika bra
Benke Roger Nisse

NY BÅTTILLBEHÖRSAFFÄR

*ett stenkast från
Göta Segelsällskap*

Hans Möller
Pålsundsgatan 3 - Stockholm - Tel. 08 28 68

TAGVIRKE - WIRE
FÄRGER - PENSLAR
RESLAG
ANKARE
BOJAR
FLAGGOR
LANTERNOR
FLYTVÄSTAR
DYNOR o. Kuddar
GASOLUTRUSTNINGAR
BEG. MOTORER - BYTEN

G. S. S: are

Låt oss visa Er de senaste modellerna av Transistormottagare, synnerligen lämpliga för Båtfolk.

I mellansäsongen står vi till förfogande med Television och Radio samt fullständig antennservice.

Välkomna till

Schagerströms Radio & Television

Hornsgatan 176 - Tel. 68 14 80

SUFFLETT-HJALLE

J. Holmberg

Rosenlundsgatan 28

Telefon 44 66 11

Postgiro 15 24 03

Stockholm

Segelmakeri

Presenningsfabrik

Suffletter, flaggor

Segel, tält

Reparationer

Nedanstående gamla vänner och medlemmar ha under år 1961
för alltid lämnat sällskapet:

GUNNAR FLODIN, hedersmedlem
E. ALLARD
G. HAGENIUS
E. HENRIKSSON
G. JOHANSSON
C. A. LILJA
G. VILHELMSSON

SKEPP 1931

*Vi seglar mot okänd kust.
Vi förlorade kursen i vinden.
Ovisshets iskalla pust
stryker oss vasst om kinden.*

*Och de som fått guld och makt
Kanske för tidigt skrattar;
Klockan går i en takt
som de nog inte fattar.*

*Det skepp där ombord jag gått,
styr över strandlöst vatten.
Ni frågar: Vart? — Jag är blott
en matros här i natten.*

*(I. Ringelpatz
Tolkn.: A. Österberg)*

GRAVERAR TILLVERKAR

STÅL och METALLSTÄMPLAR
PRÄGLINGSSTANSAR
SKALOR och SCHABLONER
GRAVYR Å ALLA SLAGS PLASTER
VERKTYG — SKYLTA M. M.

FINMEKANISK VERKSTAD

AB. PRECISIONSGRAVYR

K. Sandberg **Kungsholmsstrand 145**
Kontoret 50 91 75, 50 91 78 Verkstad 50 91 78

SALLSKAPET

FRAMTIDEN

BATEN